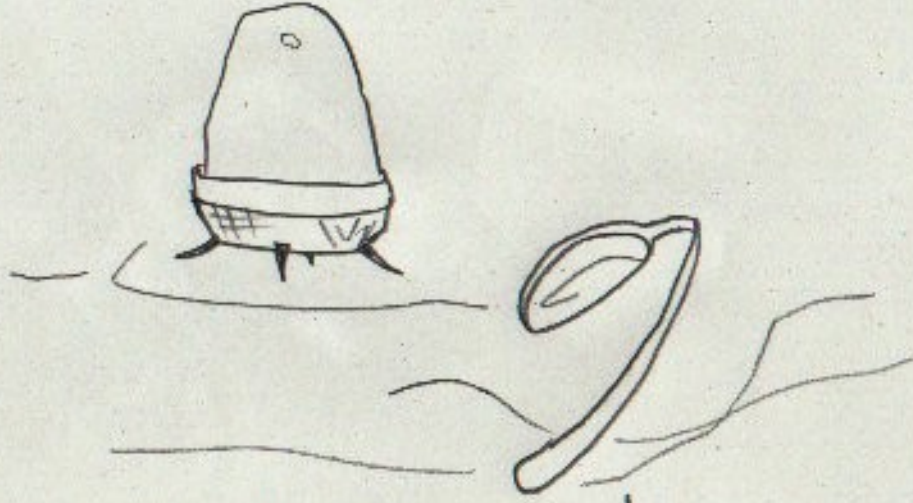

sert kaynatılmış

y: poyraz baklan

s: ilhan özgeç

© creative commons
attribution-noncommercial-share-alike
3.0 united states

sert kaynatılmış

bir kısa öykü derlemesi

©2009 poyraz baklan ü groyne fields

published under the creative common license 3.0:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/us/>

İçindekiler

Hasat.....	4
Düşünüyorum, o halde.....	9
Kırmızı.....	12
Mandingo.....	16
Exeunt omnes.....	20
Prospero.....	22
Ağıt.....	25
İnfaz.....	28
Siyah.....	32
Genesis.....	40
Kırmızı Halı.....	47
Stockholm.....	53
Oyun.....	56

Hasat

Bu notları neden tuttuğumu bilmiyorum. Kimsenin okumayacağını bilsem de belki bir umut, ufacık da olsa, birinin yıllar sonra bunları bulup okuması benim huzur bulmamı sağlayabilir. Kayıt tutması gereken son kişiyim, daha okuma yazmayı öğreneli iki ay bile olmadı. İhtiyacım olmadı ki hiç. Şimdiyse kapkaranlık bir sığınakta tek başınayım ve kısık bir mum ışığında yazmaya çabalıyorum. Dışarıdan sesler geliyor, onlarca belki yüzlerce ayak sesi. Çıglıklar dindi, sadece birbirine bağırarak anlamadığım, hatta bu zamana kadar var olduğunu bile bilmediğim bir dille birbirlerine emirler yağdıran hasatçıların sesleri geliyor. Şu anda saklandığım yerde bulunmam imkânsız, yani en azından normal bir insanın duyularıyla bu mümkün değil ama onların insan olmadığını biliyorum ve bu kadar yakınımdalarken önceki defalardan daha şanslı olmayı umuyorum. Bugün benim son günüm, bildiğim kadarıyla ben sonuncuyum ve bu notu bulup da anlayan biri olursa biz kazanmışız demektir, tabi buna imkân görmüyorum ama ne var ki çok akıllı sayılmam, bu yüzden de ileride talan olmuş bir kente gelip neler olduğunu merak eden canlılar olabileceğini düşünerek bu notları bırakıyorum. Olanları anlatayım zira çok zamanımın kalmadığından eminim.

Kırkıncı yaşımı doldurdum bu yıl ve bu yaşıma kadar çiftliğimde rahattım, bir eşim iki oğlum ve idare etmemi sağlayacak kadar param vardı, bir çiftçinin rüyasını yaşıyordum diyelim. Çiftlik evinde elektrik de yoktu ve gazete almak için şehre inmeye

üşendiğimden etrafımdan habersiz yaşıyordum. İnsanlar beni işaret edip cehalet mutluluktur derdi, desinler ne olacak. Her gece sıcak yatağıma tok karınla gidebilmek mutluluksa evet ben mutluydum. Ta ki o gün gelene kadar...

O gün normalden erken kalktım. Buna alışığım, sabah çiyini yaprağında görmezsem işime dört elle sarılamam. Ama o sabah ayrı bir şey vardı, bir... his, nasıl desem, öyle geleceği görme saçmalıklarına pabuç bırakmam ben, cahilim ama salak değil, gene de bir şeylerin ters gittiği içime doğdu. Kalkıp giyindim ve çıkarken tüfeğimi de yanıma aldım, ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum ama ben o her tarlasına girene ateş eden bayır öküzlerinden değilim. Çıkmadan evlatlarımla odasına bir baktım, yataklarında değillerdi. O an beni uyandıranın ne olduğunu anladım, bir ses, kesilmiş bir çığlık gibi, yarıda kalmış bir yardım çağrısı işitmişti kulaklarım. Büyük oğlumun sesini duymuştum uykumda. Geç kaldığımı farkındaydım ama hızla dışarı fırladım, verandadan mısır tarlalarımla alabildiğine gözükiyordu ve önce yanlış bir şey göremedim. Tarlanın bir ucunda küçük oğlumu görebiliyordum. Sabahın köründe kalkmasına alışık değildim, o yüzden tüfeğime sıkıca sarılarak yanına doğru koştum. Yerdeki bir şeye vuruyor gibiydi, sanki yerde çırpınan bir vahşi hayvanın acısına son verir gibi. Koştum, yaklaşınca elinde benim orağımla tuttuğunu fark ettim, yerdeki et yığını ne ise ölmüştü ama oğlum hala ağır darbeler indirmektedir. Yanına gidip elimi omzuna koydum ve „sakin ol“ gibisinden bir şeyler mırıldandım. Ve bana yüzünü döndü.

O... şey benim oğlum olamazdı. İnanın bu tasviri yaparken ağlıyorum. Oğlumun... o... yarattığın gözleri kandan kıpkırmızıydı, ağzının iki yanı yarılmış, yaralarla kaplı vahşi yüzüne garip bir gülümseme edası vermişti. Orağı bir eliyle tutuyordu ve diğer elinin parmakları ya kopmuş ya da eline bağlı kalmasını incecik bir deri parçasıyla sağlamış haldeydi. Vücudundaki derin yarıkları yapanın da kendisi olduğunu tahmin edebiliyordum. Hızlı ve kesik kesik soluyor, iki üç solukta bir öksürerek boğazındaki kanı temizliyordu. Onu o halde görünce yerde yatan parçalanmış haldeki et yığına bakma gereğini hissettim, gördüğüm beni şaşırtmadı, normalde ise beni korkutması hatta midemi bulandırması gerekiyordu. Ama yanı başımda elinde orakla üzerime gelen bir şahsın olması düşüp bayılmamı engelledi. Silahımı yavaşça ona doğrulttum ve üzerime gelmemesi için tanrıya yalvardım, ama tanrının beni dinlemeyecek kadar meşgul olduğunun da farkındaydım.

Yaratık üzerime atladı, tetiği çektim.

O olayı takiben yaklaşık bir haftamı evimi savunarak geçirdim. Geceleyin gelmeyi tercih ediyorlardı, sanki karanlık onları etkilemiyor gibiydi. Çiftliğimde geçirdiğim o yedi gün boyunca keşke dedim, keşke bir radyom olsaydı, ya da ne olup bittiğini bana anlatacak birileri. Gene bu gece baskınlarından birinde karımı yitirdim. Ardından ağlayamadım bile, o şeylerden bir kaçı onu saçından tutup karanlığa doğru çekti ve gözden kayboldu,

daha sonra benim için geldiler. Eşimin başına ne geldiğini bugün bile bilmiyorum, ama tahmin etmek hayal gücümü zorluyor.

Bu sırada o şeyler hakkında gözlemlediğim bazı şeyler oldu, vahşi hayvanlardan farklılar, bilinçleri açık ve hayatta kalma içgüdüsüne sahipler, asla ölmek için saldırmıyor, öldürmek için avlanıyorlar. Bu şeylerin geçmişlerini ya da asıl kimliklerini hatırladıklarını sanmıyorum ama bana hala insan olduklarını biliyorlarmış gibi geliyor. Bir keresinde tarlama koşarak giren bir adamı kurtarmaya çalıştım. Ne yazık ki o şeyler kapıya varamadan onu yakaladılar ve zavallıyı oracıkta idam ederlerken bir tanesinin gözünden yaşlar boşandığına yemin edebilirim. Peki ama neden bunu yapıyorlardı?

Bir haftanın sonunda tarlama bir kamyon yanaştı, içinden kanlı üniformalara sarılmış üç beş asker çıktı ve megafonla benden yardım istediklerini söylediler. Onlara yiyecek ve ilaç verdim, karşılığında da beni çiftliğim dediğim bu ölüm tuzağından kurtarmalarını istedim. Bana olanları anlatmaya çalıştılar ama onlar da benden daha fazlasını bilmiyorlardı. Görünen o ki bu hastalık ya da her neyse, sadece bu kasabada değildi her yerdeydi ve ondan kaçış yoktu. Bir sabah aniden olmuştu ve inanılmaz bir hızla yayılmıştı. Benim oğullarımın öldüğü gün belki de dünya nüfusu yarı yarıya azalmıştı. Ve işin en korkunç tarafı da, kimse neden olduğunu bilemiyordu.

O gün çiftliğimi, aileme mezar olan o lanetli yeri geride bıraktım ve kuzeydeki bu sığınağa doğru yola koyulduk. Yolda en az üç kere o şeyler peşimize takıldı. Yüzlercesi, ellerinde kürekler, yabalar, tırmıklar ne buldularsa kamyonun peşinden koşmaya ve bizi yakalamaya çalıştılar. Kat ettiğimiz yaklaşık yüz kilometre boyunca bir tane bile kasabada hayat belirtisi göremedim, yani o şeylerin çılgınlıkları ve üst üste yığılmış insan vücutları dışında. Daha da korkuncu şehre girdiğimiz zamandı. Yaratıklar, insan bedenlerini üst üste yığmış, kamyonlara yüklemekteydi, binlerce çırılçıplak insan bedeni, etraflarında yüzlerce gözü dönmüş vahşiyle beraber şehir meydanında bir hasat gerçekleştiriyordu. Hasatçılar, bu isim o an aklıma geldi işte. Aralarında bir kast sistemi olduğunu da o an anladık. İnsanları öldürüp toplayanlar işte bu yaralarla kaplı olanlardı. Onları yöneten ve hala insana benzeyen bazı şahıslar vardı aralarında ki onlara da taşeron demeyi uygun gördüm. Aklıma daha iyisi gelmedi. Kamyonlara yüklenen bedenleri gördüm, hepsinin yüzü sevdiklerinden beklemedikleri bu ihanet yüzünden çarpılmış, ya da yarıda kalan çılgınlıklarını tamamlamak istercesine ağzı açık kalmıştı. Ateşli silahlarımız sayesinde bu törenlere yaklaşabiliyorduk, hasatçılar vahşi ama zekiydi, kazanacaklarına emin olmadan kavgaya tutuşmuyorlardı. Peki ya bu kadar zekilerse neden onlar da silah bizim gibi silaha sarılmıyorlar?

Sığınağa geldiğimizde de durumun daha iyi olmadığını fark etmem çok zamanımı almadı. Medeniyetin tanık olduğu yıkımın minyatür bir modeli karşımdaydı. Sağ kalanlar milisler ve askeri birliklerden kalan ufak bir kuvvetin koruduğu bu sığınakta

ufacık odalarda az öğünle sağ kalmaya çabalıyordu. Benim koğuşumda, evet nedense kendimi çiftliğimde daha güvendeymişim gibi hissettiren bu daracık savunmasız odada yedi kişiydik. Benden başka bir baba oğul (ah bana zavallı büyük oğlumu hatırlatan o genç), 60'lı yaşlarında bir adam (bir felsefe profesörü olduğunu çok sonra öğrenecektim, ki bana okumayı öğreten de bu adam oldu), ayrıca şehirden benim yaşlarımda bir adam, karısı ve küçük kızı vardı. İlk birkaç gün korku içindeydik, gece çalan alarmlarla kalkıyor, silah kuşanıp dışarıda hareket eden her şeyi vuruyorduk, fark ettiyseniz uyanıyorduk demedim, zira gece boyunca duvarın ötesinden gelen insan dışı çığlıklar, hasatçıların ayınlarından yükselen sesler nedeniyle uyumak mümkün değildi. Sabah olunca duvarın ötesinden etrafa bakınıyor, uzaklarda kendi işine bakan vahşileri görebiliyorduk. Bizim orada olmamızı önemsemiyor gibiydiler. Gün ışıyınca kendi işlerine bakıyor, yükleme yapıyor ve görmesek de bildiğimiz gibi taze kurbanlar arıyorlardı. Açıkçası onların doğası hakkında fikir edinebileceğimiz fazla bir şey gözlemleyemedik. Sadece bir kere, ufacık bir çocuk, sekiz dokuz yaşlarında olduğunu sanıyorum (yüzündeki kan tipini seçmemi engelliyordu, belki de bir cüceydi) kalemizin önüne gelip durdu ve donuk, boş gözlerle bizi süzdü. Onu vurmadık, niyetini öğrenmeye çalıştık, ne var ki en az bir saat boyunca o şekilde durduktan sonra arkasını dönüp koşarak uzaklaştı. Bir an zayıf bir yanımızı aradıklarını düşündüm, ya da ona acıyıp içeri alacağımızı falan mı sanıyorlardı acaba? Her ne ise zaten olmayan huzurumuz bu şekilde tamamen ortadan kalktı. Bir keresinde de yöneten kesimden bir insan, megafonla gelip dışarı çıkmamızı istedi bizden, tam hatırlamıyorum ama “uçsuz bucaksız tarlalarda bir başaktan farksız olduğumuzu ve neden halen ekinleri harmanlayanlara karşı geldiğimizi” sordu bize. Cevap alamayınca da lanet vaazına devam etti, saatlerce, konuşması bitince duraksıyor sonra bir teyp gibi baştan başlıyordu, sonunda yüzbaşı onu vurmak zorunda kaldı.

Aradan birkaç hafta geçince profesör bana okuma yazma öğretmeye karar verdi, açıkçası bunca cehaletime rağmen onunla gayet rahat sohbet edebiliyordum ama bana yardım etmek istemesi de hoşuma gitmişti doğrusu. Okumaktan bıkınca oğluma benzettiğim o gençle avluda top oynuyor, ya da şehirli çiftte işlerinde yardım ediyordum. Profesörle bu konuyu konuştuğumda ortaya birçok iddia sürdü, bilmiyorum dese yeterdi ama böylesi de ilginç. Dediğine göre bu bir salgın olamazmış, zira ortada deliliğe yol açabilecek sebepler göremiyormuş, hem öyle olsa bile bu kadar yerde aynı anda ortaya çıkması, kaynağı doğaüstü olaylarda aramamızı gerektirmiş. „Metafizik.“ dedi bana, cevap buymuş. Bu arada gencin babası ona karşı çıktı ve kendinden utanmasını, bu kafada bir profesör olamayacağını söyledi. Ona göre tüm dünyada yaygın ve milyonlarca üyesi olan bir kült, bir çeşit yeraltı örgütüydü bunları yapan. Yüzyıllardır belli bir tarihi beklemişler, mesela ayın belli bir şekle girmesini, şartlar sağlanınca da aynı anda harekete geçmişlerdi. Buna da inanmam, oğlum böyle bir şey üye olsa benim haberim

olurdu. Ne olursa olsun gerçek olan bir şey vardı ki o da boğazımıza kadar gömülmüş olduğumuzdu.

Birkaç hafta sonra askerlerden biri delirdi, durduk yere değil, yani o yaratıklara dönüşmedi demek istiyorum, bildiğin delirdi işte. Gözcü kulesinden etrafı izlerken tanrılarını gördüğünü söyledi bize. Onu hücreye kapattılar ama ben gidip kapı arasından konuştum, uzaklarda bir kıpırtı görüp dürbünüyle bakmıştı ve hasatçıların tapındığı bir “şey” görmüştü. O şeyin ne olduğunu bana hiçbir zaman tarif edemedi ama anladığım kadarıyla büyük ve kaygan, birçok kolu olan bir şeydi. Ne kadar çirkin bir şey olacağını tahmin bile etmek istemiyorum ama sadece görünüşü bir adamı delirtmeye yetiyorsa, kendisi cehennemlere malzeme olacak bir şey olsa gerek. Belki de kamyonlara yüklenen bedenler onun içindir.

Birkaç hafta sonra yiyeceğimiz ve cephanemiz azaldı, öyle ki bizi kolaçan etmek için gönderilen yemlere ateş açmamaya başladık ve anlaşılan onların da planı buydu. Dün gece alarm çaldığında duvarın ötesinde binlercesi vardı, ellerinde oraklar, tırpanlar, baltalar, hep bir ağızdan ilahilerini (bu kakofoniye ilahi demekle nasıl büyük bir günah işlediğimi fark ediyorum) bağırarak kaleye saldırdılar. Düşen her vahşinin yerine iki tanesi geldi ve duvarı aştılar, ben koğuşumda gevşek duran tuğlaları oynatıp kendime ufak bir saklanma yeri ayarlamıştım, yenildiğimizi görünce koşup içine saklandım. Şu anda da onun içindeyim. Profesör ve gencin babası çatışmada ilk ölenler oldu. Oğlumun elinden tutup (artık benim oğlum sayılırdı) ağır yaralı olmasına rağmen hücreme saklamayı başardım. Şu anda başı omzuma düşmüş durumda ve nefes almıyor. Ama onların eline geçmesindense benim yanımda olması daha iyi. Dışarıda silah sesleri son buldu. Kadınların çığlıkları da gecenin karanlığında yitip gitti. Sadece ayak sesleri ve havayı koklayarak yanımdan geçen hasatçıların hırıltıları var. Birkaç dakika önce garip bir ses duydum, bir insandan (dönüşmüş olsun ya da olmasın) çıkamayacak bir ses, bir aslanın kükremesiyle bir bebeğin ağlamasının karışımı, sanki tek bir ağızdan yüzlerce insan ve hayvan çığlık attı ve sustu, sanırım bu sesin neye ait olduğunu biliyorum ve onu göremeden ölmeyi diliyorum. Ayak sesleri çoğaldı, hücremi buldular, duvarı zorluyorlar. Sert bir cisimle duvara vuruyorlar, buradalar.

Düşünüyorum, o halde...

Descartes o ünlü lafını söylerken insan zihninin limitleri konusunda sıfır fikre sahipmiş anlaşılan. Şu an bile gözlerimizin biraz arkasında duran o gri nesne hakkında o kadar az şey biliyoruz ki. Biraz düşünersek bir oluşumun sırf düşünme yetisine sahip olması ona var olmak lüksünü vermemeli. Gerçek anlamda düşünmekten ne anlıyoruz? Sorun çözmek için aklını kullanmak düşünmektir diyelim. Karşısına çıkan engelleri aşmak için bir yol bulmak eylemi olarak tanımlayalım düşünmeyi. İnsanlar da hayvanlar da düşünüyor ve düşündüğünü uygulamaya geçiriyor ne de olsa. Tamam ama biz de engelleri ortadan kaldıran cihazlar yaratmadık mı? Bir çok duruma tepki verebilen makineler, çeşitli sorunları tanımlayıp çözen aygıtlar yapmadık mı? Sorun problemi neyin yarattığını tespit etmekse, bunu bizden çok daha hızlı yapabilen cihazlar var şu anda. “Sınırlı” burada anahtar kelime olmalı. Onları biz yaptık ve yeteneklerini de sınırladık, onlara çözmeleri gereken problemleri yükledik ve çözebilmeleri için de sınırlı bir akıl bahsettik. Bu onların var olması anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır çünkü halen düşünüyor sayılmazlar. İyi ama biz de onlarla aynı prensipte çalışmıyor muyuz? Bizim de engellerimiz ve onları çözme yöntemleri zihnimizin derinliklerinde gömülü olamaz mı? Düşüncelerimizin sınırını bilmememiz sınırsız olduğu anlamına mı gelir? Ya bir gün çözemediğimiz bir problemle karşılaşsak? Bu öyle bir sorun olmalı ki insanoğlunun en bilginleri bile karşısında afallasın. İşte bu bizim sınırimız olmaz mıydı? Tıpkı yürümesi için tasarlanan bir robotun, merdivenle karşılaşınca durması, devrilmesi veya pes edip kendini kapatması gibi, biz de beklemeye geçer miydik?

Düşündüğümüz konusunda bir kanı yaratmamız bizi var yapmaz. Tabii var olmanın ne anlama geldiği konusunda yeterli (ve çıkarlarımıza uygun) bir tanım yapmazsak. Bir yazılım sizden beklenen zamanda ona uyguladığınız bir etkiye karşılık verebilir, bunu bir insandan da beklersiniz. Ne var ki o yazılım somut anlamda “yok”tur. Onu göremeyiz, ya da ona dokunamayız. Göremeyip, dokunamayıp algılayamadığımız nesneler yoktur diyebilir miyiz peki? “Hiç param yok.”derken elimizi cebimize atarız ve boş olduğunu görürüz, ama biri çıkıp “Tanrı yoktur” derse ona var olduğunu kanıtlamaya çalışırız. Onun yarattığı eserini gösteririz. Peki ama benim elbiselerimi ya da gözlüklerimi param olmadan nasıl aldım ben? Bir şeyin yarattıkları onun var olduğunu veya en azından halen etrafımızda olduğunu?

Bunları yazmamın nedeni bugün üretim bölümünde yaşadığım bir çeşit...fenomen. Olan şu ki bu bandı denetleyen ve çıkan problemleri anında bulup, limitleri dahilinde çözen bir bilgisayar bulunuyor. Bant belirli zaman aralıklarıyla benzer sorunlar çıkartıyor ve bilgisayar da bunları tekrar tekrar çözüyor. Ona S.I.S, sentient intelligent system, adını

vermiştik; Sisyphus'ın kısaltması olarak, mitolojide bir dağın eteklerinden dev bir kaya parçasını sürükleyerek en tepeye çıkartan, her defasında tam amacına ulaşacakken de kaya elinden kurtulup tekrar en aşağı yuvarlandığı için en baştan başlamak zorunda kalan bir kralın adı. Aynı onun gibi bizim makinemiz de üretimin en önemli parçası olmasına rağmen tamamen kronik ayak işleriyle uğraşan bir cihaz.

Geçen hafta, üzülerek söylüyorum ki, üretim bandında iki işçi hayatını kaybetti. Çalışma esnasında parçalar montaj odasına sürüklenir ve birbirine lehimlenir, ama bakım günlerinde bu oda işlem dışıdır. Olan şu ki rutin bakım için odaya giren bir işçi, cihazın aniden aktive olmasıyla hayatını yitirdi. Kimse böyle bir ölümü hak etmemeli. Ertesi gün ise yedek parçalar geldiğinde boşaltmak için kullandığımız kapak, bir işçi onun üzerindeyken sebepsiz yere açıldı ve adam düşerek boynunu kırdı. Kazalar olur ama garip olan bu iki insan da birkaç hafta önce yapılan protestolarda makineye ciddi hasarlar veren bir grubun elebaşlarıydı. Çok fantastik bir fikir olduğunu biliyorum. İntikam almak isteyen bir makine fikri sadece bilim kurgu filmlerinde olur değil mi? Ben de böyle bir olasılığı düşünmedim zaten. Ama bugün cihazı kapatmam için görevlendirildiğimde çok garip bir şey oldu.

İki ölümün ardından cihazın arızalı olduğuna karar verilmişti ve ben de onu ana terminalden kapatacaktım. Ne var ki o an terminal lcd ekranında aynen şu yazı belirdi. “YOKSUN” Garip fikirlere kapıldığımı inkar edemem. Makine gerçekten de kendisinin farkında olabilir miydi? Düşünüyordu ve benim de kendisiyle aynı seviyede bir varlık olduğumu iddia ediyordu. Onu kapatmam onu yok edecekti ve pekala ben de benzer bir şekilde yok olabilirdim. Ya biri de beni programladıysa ve yanlış bir hareketimde kapatmak için harekete geçerse? Paranoya yaptığımın farkındayım, hatta bir süre düşününce yazının rasgele oluşabileceğini bile düşündüm ama şu an bu odada oturuyorum ve her geçen saniye beni SIS'in düşündüğüne ve benim varlığıma son vermeye çalıştığına inandırıyor. Onu kapatmadım. Anlık aptallığım yüzünden şu anda kontrol odasında oturuyorum ve korku içindeyim. Kapı kilitli ve kameralar ya da kontrol düğmeleri çalışmıyor. Telefon da öyle. SIS fabrika çapındaki elektronik devrelerle bağlantı halinde ve sanırım şu anda çok kızgın. Yaklaşık yedi saattir bu haldeyim ve bir on altı saat daha iş başı yapılmayacak. Bu olay yüzünden varlığımı sorguluyorum ve eğer diyorum, var olmak kendi evrimini, kendi problemlerini, kendi hayatta kalma sorunlarını düşünmekse o halde SIS kesinlikle bir “varlık”. Saatlerdir ona karşı kullandığım her çabanın, her yazılımın üstesinden geldi ve ben yenemediğim bir problemle karşı karşıyayım. Kendimizden daha zeki varlıklarla karşılaştığımız an, bizim sınırlarımızın çizildiği andır. Ben bir robot, ya da belki basit bir hesap makinesinden daha üstün görmüyorum artık kendimi. Belli ki programımda daha üstün bir zihinle akıl yarıştırmanın çözümü bulunmuyor, düşünemiyorum artık o halde ben var olmamalıyım.

Pazartesi sabahı kontrol odasını açan güvenlik görevlileri odayı dağınık bir halde bulurlar. Monitörler ve makinenin parçaları kırılmış ve etrafa saçılmış bir haldedir. Hafta sonu görevli olan baş mühendisten, yerdeki bir kan birikintisi dışında, hiçbir iz yoktur.

Kırmızı

Öncelikle şunu söylemeliyim, fala ve medyumlara inanmam, batıl inançlarım da yoktur. Böyle saçmalıklara ayıracak zamanım olmadı hiç. Bununla beraber kara kedi veya dört yapraklı yonca da bana bir şey ifade etmez. Kadere inanmakla beraber, kaderimizi tamamen bizim şekillendirdiğimizi düşünmüşümdür hep. Bizim yarattığımızdan başka kader yoktur. Şans veya kötü şans tamamen görelidir, birinin attığı zarın altı gelmesi o kişinin şanslı olduğunu göstermez ve tekrar attığında alacağı sonuca dair hiçbir ipucu vermez. “Audaces fortuna juvat”, yani şans cesurdan yanadır; kişinin hayatta yaptığı atılımlar onu başarıya ulaştırır, talihi ise başarının eşliğine getirip bırakabilir.

Fala inanmadığımı söylemiştim, bu yüzden geçen hafta bir arkadaşım son zamanlarda bir falcıya gittiğini söylediğinde onunla dalga geçmiştim. Sözünü ettiğim bayan yıllardır bir lisede matematik öğretiyordu ve bilirsiniz ki matematikte bu tip şeylere genellikle yer yoktur. “Geleceği öğrenmek mi?” dedim. Geleceğe dair bilmek isteyebileceğim tek şey akşam yemeğinde ne olacaktıydı. Ben gülüp geçerken bana talihimden korktuğum için bilmek istemediğimi söyledi ki bu da bana yapılmış bir haksızlık sayılır. Korkacak neyim var ki? Nasıl öleceğimi mi söyleyecekti bana? Bu yaşıma kadar gayet iyi bir yaşam sürdürdüm ve daha uzun bir süre de böyle sürdürmeye kararlıyım, sağlığım da yerinde. Teklifini kabul ettim ve o falcıya gittik.

Yaşlı kadının iş yeri umduğumdan çok daha normaldi. Sıradan bir ev, oturma odası falan, halbuki ben kristal küre ya da ne bileyim tarot kartları falan bekliyordum. Sadece oturup bekledik ve bizi bekletmeden elinde iki fincan kahveyle içeri giriverdi. Kısacık, neredeyse cüce diyebileceğim yaşlı mı yaşlı bir kocakarı. Kırışıkları nedeniyle yaşını bilmek güç, altmış ta olabilir doksan da. Uzun ve sivri bir burnu vardı, sanki bir papağanın gagası gibi. Ben daha kahvemi bitirmeden elimden yakaladı ve gözlerini kapayıp bir şeyler mırıldanmaya başladı. Doğrusu bu yaşlı karganın dokunuşu beni rahatsız etmişti. Fincanı bıraktım ve söylediklerine kulak kabarttım. Anlamlı şeyler değillerdi, sanki başka bir dilde konuşuyordu, tabii ki ben hepsini uydurduğundan emindim. Birkaç dakika o halde kaldık, bu sırada kadın mırıldanmaya ve kirli tırnaklarını etime geçirmeye devam etti. Nihayet elimi bıraktığında dik dik gözlerimin içine baktı ve boğazını zorlayarak birkaç kelime söyledi.

“Kırmızılar içindeki kadın...”

Çok açıklayıcı değil mi?

Arkadaşıma bunun ne anlama geldiğini sordum, yani geleceği bilen birisi için çok şey ifade ediyor olabilir ama benim sadece kafam karışmıştı. Dostumsa o kadının kaderimde

olduğunu, bir şekilde karşıma çıkacağını söyledi. Etrafıma bakındım, sokakta biz ve üç beş kişi daha vardı, hiç biri de kırmızı giymiyordu. Demek ki daha erken.

Aradan geçen birkaç hafta bu konuyu hiç aklıma getirmedim. Sadece içki içerken dostlarıma anlatabileceğim bir hikâye daha çıkmıştı, o kadar. Hayatım değişmedi, geleceğimde kırmızılı(muhtemelen uzun bacaklı ve ince belli) bir kadın olacağını biliyordum ve bunu bilmek bana bir şey kazandırmayacaktı. O zaman böyle bir geleceğin ne anlamı vardı ki? Seksen yaşında hasta yatağında yatarken belki de ziyaretime gelecekti bu hatun, e böyle bir şeyi bilmenin de kime ne yararı var? Demek istediğim o yaşlı kadın beni dolandırdı, paramın karşılığı bir iki güzel söz söyledi ve sonra basıp gitti, aynı paraya çok güzel hayır duası eden dilenciler biliyorum. Çok kızmıştım, önüne geçemediğim bir yapım var, çok çabuk sinirlenirim. Bir anda parlayıp iki saniye sonra tekrar çok uysal biri olurum, keşke o kadının yanında patlasaydım, diye düşündüm. O zaman görürdü gününü. Neyse...Zaman geçtikçe kadının söylediği sözleri unuttum ve kadere inanmamaya devam ettim.

Sonra bir gün onu gördüm.

Kırmızılı kadın.

Sıradan bir şekilde karşıma çıkmıştı, yağmurlu bir gecede ya da boş bir sokağa yapraklar dökülürken değil, monoton bir otobüs durağında. Orada öylece duruyordu. Omzunu durağa yaslamış, kırmızı ceket ve beresi, etrafındaki insanların soluk renkleriyle tam bir kontrast içindeyken uzaklara dalıp gitmişti. Henüz kaderimde olduğunu bilmediği belliydi. Yanında durup bekledim bir süre, beni fark etmemiş olmalıydı, ya da sadece ilgilenmiyordu. Bir şekilde bana uyanacağından emindim oysa. Şimdi, diyordum; şimdi bana saati soracak veya afedersiniz bu sizden düştü galiba diyecek ve bana anahtarlarımı uzatacaktı. Belki de lafı ben açmalıydım. “Günaydın, hanfendi.” diyebilirdim. “Bu size çılgınca gelebilir ama...”

Onu en kısa sürede kendimden uzaklaştırmak isteseydim söyleye bilirdim bunları ama daha romantik bir yaklaşım yapmak istiyordum. Cebimi yokladım, anahtarlarım hala oradaydı. Yere atsam ve sonra fark etmemiş gibi yapsam? “Niye düşünüyorum ki, git yanına ve konuş, gerzek seni!”

En az bir on dakika o durakta bekledik, etrafımızdaki herkes in otobüsü geldi ve yok oldular, bizse orada bekliyorduk. “Tabii ya” dedim. O da bekliyordu, benim bir otobüse binmemi bekliyordu ve ben biner binmez o da peşimden gelecekti, benden birkaç koltuk öteye oturacak ve indiğim durakta inecekti. Hiç konuşmadan bir süre beraber yürüyecek ve evime geldiğimde benimle beraber içeri girecekti.

Ben hayal kurarken kızın yerinde olmadığını fark ettim. Otobüse binmek üzereydi.

Nereye gittiğine bakmadan otobüse bindim, madem böyle olması gerekiyordu, o zaman olacaktı. Ona baktığımı görmesini istemedim, biliyordu ne de olsa. Hemen arkasına oturup yol boyunca onu düşündüm, aslında güzel sayılmazdı, basit bir yüzü vardı, kendini güzel göstermek için hiç çaba sarf etmemişti, bu yüzden ona kızmalı mıydım? Buna hakkım var mıydı? Kaderimdeki kadına bu kara yakınken onda böyle kusurlar bulmak kendimden tiksинmeme neden oldu. Olayları gidişatına bırakmak en iyisiydi, hele bir beraber inelim.

Birkaç durak sonra indi, tabii ben de peşinden. Onu izledim, hiçbir şey düşünemiyor, hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece onu izlemem gerektiğini biliyordum o kadar, başka şeyler düşünmek için kendimi zorlamalı mıydım? Ya da zihnimi meşgul etmek, ona ulaşmam gerektiği düşüncesinden kurtulmak. Sirenlerin çağrısından kurtulmaya çalışan Odiseus gibi hissettim. Sanki düşündüğüm sürece ona daha çok bağlanıyordum.

Evine geldik ve tam apartmana girecekken ben arkasıındaydım, aceleci bir tavırla anahtarlarını ararken elimi uzattım.

Hızla arkasını döndü ve bağırdı. “Deli misiniz siz? Neden beni takip ediyorsunuz?”

O an ne diyebilirdim ki ona?

“Şey, bu size çılgınca gelebilir ama ben geçen gün bir falcıya....”

Anlattıkça daha çok battığımı onda deli olduğum hissinin uyanmasına sebep olduğumu fark edebiliyordum. Sanki göz göre göre arabamı uçuruma sürüyor gibiydim. Hikayem bir dakika bile sürmedi ama o içimde uyanan bütün hisleri (ve demek istediğim hepsini, her şeyi) yanlış anlamıştı. Belki de doğru anlamıştı ama ben yanlış hislere kapılmışımdı, bilemiyorum. Ama bana hemen uzaklaşmamı, yoksa bağıracığını söylediğinde kapıldığım his belirgin bir şekilde korkuydu. Mahalleliden dayak yemek değildi sorun, kaderimdeki kadının benden uzaklaşmasıydı. Kendi elimle kaderimi silmişim.

O an çok iyi bir şey söylemeliydim; öyle romantik, öyle içten bir şey söylemeliydim ki durumu kurtarıp üstüne üstlük benimle kol kola yola devam etmeliydi.

“En azından bir denesek..?”

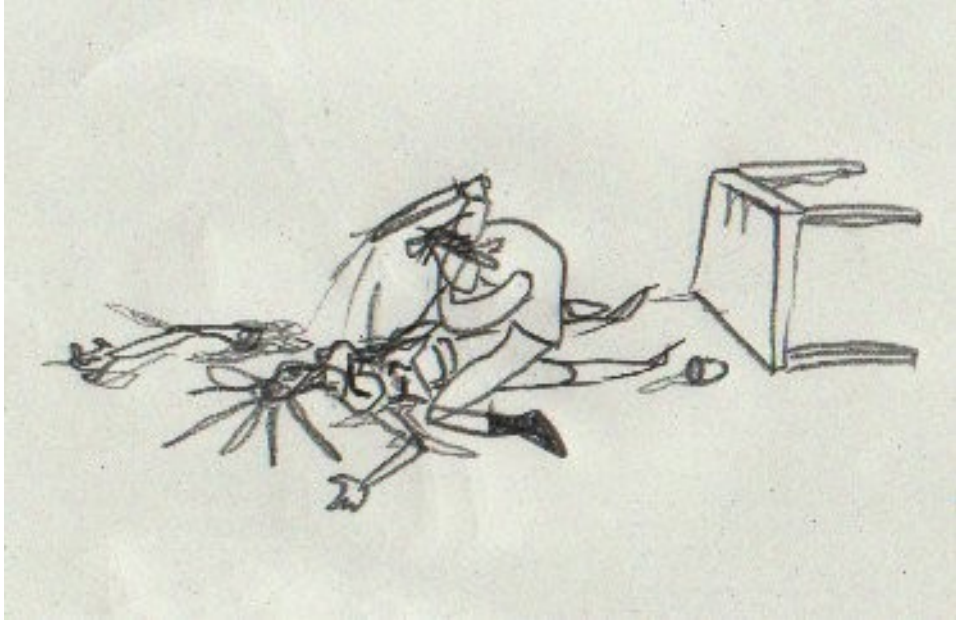
Yanlış soru.

Yediğim tokadın sızısı yanağımda beni eve kadar takip etti. Anlayamıyordum, kaderim o değilse demek ki bunu hak etmiyordum ben. Sinirlenmişim. Hem de çok. Adımlarım hızlandı ve kısa sürede evime vardım, o falcıya tekrar gitmeliydim. Paramı geri isteyecektim, vermezse zor kullanmak durumunda kalacaktım. Lanet karı yüzünden bir sapıktan farkım kalmamıştı. Kafamı toparlamaya çalıştım, öfkeyle kalkan zararlarla oturur, önce sakinleşmeliyim. Arkadaşımı aradım, gelsin ve konuşalım diye. Sonuçta beni bu işe

bulaştıran oydu ve belki de gidip onunla kadın kadına konuşur ve beni aklayabilirdi.

Geldiğinde ona olanları sakince anlattım, hala çok sinirliydim ama kendimi sakın göstermek için harcadığım çabaya hayran kalmamak elde değildi. Ona sakince anlattım, kırmızılı kadınla nasıl karşılaştığımı, onu takip ederken kurduğum hayalleri, ardından o pek değerli hayallerimin nasıl yıkıldığını anlattım ona. Hemen arkasından o falcıya tekrar gideceğimi ve onu bir güzel benzeteceğimi de ekledim. Beni yüzünde bir tebessümle dinledi ve sonunda kahkahayı bastı. Bütün bunlar bir şaka mıydı yani? Bana falcının sözlerini fazla ciddiye aldığımı söyledi ve “sadece batıl inanç” dedi. Benim sözlerimin bana karşı kullanılması beni sadece güldürürdü, en azından sapık damgası yemediğim zamanlarda. Her şey bir anda oldu. “Bütün bunların komik olduğunu mu düşünüyorsun ha?” dedim. Tesadüfen (zaten hep tesadüf olur) masanın üzerinde durmakta olan ekmek bıçağı bir anda elime geçmişti. Söyledim ya bazen öfkemin önüne geçemiyorum. Birkaç saniye içinde her şey bitmişti. Oracıkta yatıyordu sevgili dostum. Üzerinde insan dışı bir kuvvetle açtığım bıçak yaraları, beyaz elbisesinin üzerinde açan gelincikler gibi görünüyordu. O an fark ettim. İşte oradaydı, tam karşımda, kaderimdeydi.

Kırmızılar içindeki kadın.

Mandingo

Yönetim birimi gamma başkanı Lukas şapkasını asıp kravatını gevşetti. Yeni bir iş günü yeni problemler yığını demekti. Oldum olası işten nefret etmişti. Ama eline bir iş geçtiğinde de onu yapabildiği en verimli şekilde halleder ve tüm rakiplerinden erken yerine ulaştırırdı. Diğerlerinden bir adım önde olmak onun en büyük zevkiydi. Bu yüzden ki parya birimleri onun en nefret ettiği varlıklardı. Yönettiği fabrikanın işçileriydi onlar. Her sabah o büyük kapı açılır, paryalar tek sıra halinde içeri girer, kel kafalarının sol yanında bulunan damgayı “Göz”e okutarak iş sahalarına yönelirlerdi. Her biri aynı güçteydi ve aynı şevkle, aynı ruhsuz ifadeyle çalışırlardı. Hiç biri diğerinden daha üstün ya da daha hızlı olmaya çalışmazdı. Bu yüzden de nefreti hak ederlerdi. Onlardan daha iyi verim almak için bir iki değişiklik yapmayı nasıl da isterdi Lukas. Çalışma saatleri sabitti ve değişmezdi, tıpkı işçilerin görev dağılımı ve üretim miktarı gibi. Sanki daha verimli olmak fabrika çapında yasaklanmış gibiydi.

Bunun farkında olan başkan da kurallara uymaya çalışıyordu. Paryaları sık sık denetliyor, ölenlerin yerine hemen yenilerini atıyordu. Üretime negatif etki edebilmeleri, ya da kendilerinininkinden başka bir iş kolunda çalışmaları söz konusu değildi çünkü bu iş için yaratılıyorlardı.

Yaklaşık altı aydır bu fabrikanın başındaydı ve üretimin her zaman aynı kalması onu meraklandırıyordu. Elde edilen kar çok fazla olmalıydı ki hiçbir yeniliğe gidilmiyordu. Genişlemeye de ihtiyaç görülüyordu. Şimdiye kadar üst yönetim kademesinden birine hiç rastlamamıştı. Emirler kendisine postayla ulaştırılır ve onaydan hemen sonra uygulanırdı. Çalışmadaki verim, milim değişmediği için genellikle bu emirler de ufak tefek hatta gereksiz sayılabilecek şeyler olurdu, makinenin bakımı, sağlık koşulları gibi. Eğer bir ayda parya ölümü çok fazla olursa denetçiler gelirdi ve kontrol olurdu ki o an Lukas’ın en nefret ettiği görüntüydü. Binlerce parya, yan yana dizilmiş aynı boyda, benzer simada bir sürü köle denetlemeden geçerdi ve bu nizam da delirticiydi. Hiç birinin kişiliği yoktu, umutları veya fikirleri de. İnsan olmayı hak etmiyorlardı. Hiç biri diğerinden “farklı” değildi. Bir karınca sürüsü bile onun için daha değerliydi, çünkü tehdit altında bir karınca, taşıdığı erzağını bırakıp kaçardı, yani bir karınca bile kendi hayatını bir an olsun düşünecek kadar zeka sahibiydi ama bu böcekler, yanı başlarındaki makine infilak etse ve yoldaşları alevler içinde havaya savrulsa bile ellerindeki işe devam ederlerdi.

-“H-567...sağlam.”

Denetçiler işlerine devam ederken kontrolden geçen paryalar da holün karşısına yürüyüp

hazır ola geçiyorlar ve sürüye simetrik başka bir sürü oluşturunurlardı. İş bitince düdük çalacak ve hepsi de sırayla işinin başına dönecekti.

-“G-938...sağlam.”

Bu ayın raporlarını gözden geçirdi ve düşünceli bir şekilde köle güruhunun holde oluşturduğu pembe renkli halıda göz gezdirdi. Endişesi bir kat daha artmıştı. Üretimde mikroskobik bir artış vardı. Binlerce işçiden bir ya da ikisinin düzeni bozduğunu gösterirdi bu. Ara sıra işçilerden biri kendi benliğinin farkına varır ve yaptığı işi daha verimli yapmanın bir yolunu bulurdu. Bu tabii ki yasaktı ve yönetimin bulduğu yolun en verimli yol olmadığını iddia etmekten dolayı cezası ölümdü. Bu işçiler kısa sürede tespit edilir ve yetkililer tarafından götürülürdü. Onları bir daha gören olmazdı.

-“G-189...kolda kırık...imhasına karar verildi.”

Lukas bu imhaları izlemeyi sevmezdi, iş gücünü harcamak olarak düşünürdü hep. Sonuçta bu çürükler de pekala biraz işe yarayabilirdi ama çalışan sayısını değiştirmek kesinlikle yasaktı. Ne olursa olsun verim değişmezdi. “Aykırılık sapkınlıktır.” diye fısıldadı kendi kendine. Fabrikanın mottosuydu bu.

-“R-105...ayak bileğinde burkulma...imhasına...”

Birkaç saat sonra denetleme bitmişti ve yeni işçiler yerlerine geçmişlerdi. Üretim sırasında paryaları izlemek hiç de keyifli sayılmazdı. Bir karınca çiftliğine hakim olan o kaos hissi burada görülmezdi. Bir sürü kel kafa işlerine eğilmiş ağır hareketlerle çalışıyordu.

Hayır, kalabalıktan bir tanesinin kafasını kaldırdığına yemin edebilirdi. Dikkatle baktı, kıpırdamadan, en az bir yarım saat süreyle bekledi. İşte gene, paryalardan birinin yönetim kubbesine baktığına emin oldu. Derhal aşağı inerek bu saygısız haddini bildirmek gerekti. Güvenlik birimleriyle beraber aşağı inerek onu hemen buldu. Derhal onu tutup yan çevirdiler ve başkan onun damgasına baktı.

-M-435... işten kaytarıyordun demek ha.

-Hayır efendim ...sadece bir an...

Lukas kulaklarına inanamamıştı. Cevap veriyordu. Bu aşağılık yaratık ona cevap verme cüretinde bulunmuştu. Şu an imha emrini vermiyorsa, onu bundan alıkoyan şey merakıydı.

-Sen..sen ne dedin?

-İşten kaytarmıyordum efendim, aksine diğerlerinden daha sıkı çalıştığımı itiraf etmeliyim, ama ara sıra insan başını kaldırıp bir soluklanmak zorunda, değil mi?

Güvenlik birimi-05 öne atılıp adamı boynundan yakaladı. Bu birimler sıradan işçilerden daha kısa boylu ve tıknaz üretilirlerdi ve görevleri fabrikanın güvenliğinden çok işçilerin ayıklanmasıydı.

-Sistemde bir hata efendim, bir kullanım bozukluğu. Yok etme emrini bekliyoruz.

Başkan tamamen kararsız kalmıştı, kurallara uyararak onu yok etmeliydi ama bu işçi, farklıydı, farklı olmak güzeldi. Daha iyi olmak için çabalayan bir nesneyi yok etmek neden?

-Hayır, bırakın kalsın. Çalışma tarzını değiştirmeni istemiyorum, kafanı kaldırmanı da.

-Peki efendim.

Lukas oradan ayrılırken yüzündeki belli belirsiz gülümseme, güvenliğin asık suratlarıyla tezat teşkil ediyordu.

Ertesi gün raporlara bakarken emrine uyulmaması onu sevindirdi, işte M-435 hala daha sıkı çalışmaktaydı. Diğerlerinden belirgin bir ölçüde daha hızlıydı ve daha zekiydi. Aynı anda birkaç parça işle uğraşabiliyordu. Ne var ki böyle giderse verim artacak ve yönetimin bundan haberi olacaktı. Bu çalışmayla M'yi fark etmemeleri olanaksızdı. Aklına bir fikir geldi.

M ile aynı bant üzerinde çalışan bir işçiye gözüne kestirdi ve onu alıp odasına getirdi. Ona çalışma tarzıyla ilgili sorular sordu, verimin önemini ve fabrikanın işleme tarzını anlattı. Tabii ki adam hiçbirini anlamamıştı. Ama o anlatmaya devam etti. Adamın boğazına sarılıp onu boğmaya başladığı sırada, fabrikanın üretiminin dışarıyla olan bağlantılarına değiniyordu. Paryanın boğazına tıkanan çığlıkları, Lukas'ın gayet yüksek sesle anlattığı ticari fikirleri arasında boğulup gitti. Odanın içindeki dinleme cihazları sadece başkanın işçisine attığı bir nutuk olarak kaydetti bunu. Hava kararınca cansız bedeni gizlemek zor olmadı.

Lukas artık mutlu bir adamdı. Verim tam belirlenen seviyedeydi ve bir favori işçisi vardı. Ara sıra yanına gidip onunla çalışmaları hakkında konuşur, diğer işçileri nasıl sevmediğini ama M'in farklı olduğunu anlatırdı. "Onlardan biri olsaydım eğer, hiç düşünmeden kendimi makinenin içine atardım" derdi. M ise ona verimi artırmak için bulduğu fikirlerden bahseder, hiçbirinin uygulanamayacağını bilmeden konuşur dururdu. Tabii Lukas bu arada onu çok meşgul etmemeye dikkat ederdi.

Fikirleri olan bir karıncaydı M. Yaptığı işin farkındaydı ve Lukas'ın üstünde kimlerin olduğunu merak ediyordu. Tabii bu Lukas'ta da aynı merakı uyandırmaya başladı. Fabrikanın dışında nasıl bir dünya var, ona emirleri kim veriyor, peki bu ürettikleri cihazlar ne işe yarıyor? Bunların hiçbirini bilmediğini fark etti. Gerek yoktu ki, iş tamam olduğu sürece neye yaradığının önemi var mıydı?

Ne var ki bir gün M'nin olağanüstü performansı fark edildi ve görevliler gelip onu yaka paça götürdüler. Sistemde bir hata olduğu düşünüldü ve fabrika denetimden geçti, ki bu da 19 paryanın imhasıyla sonuçlandı. Ayrıca başkanın hakkında iş aksatmaktan soruşturma açıldı.

Aradan geçen 4 ay boyunca M'nin sözleri Lukas'ı meşgul etti. Ayna karşısında “Benim burada işim ne?” diye sormaya başladı. İçini kaplayan garip his, yerine başka birisinin alınacağı haberiyle doruğa ulaştı. Belli ki soruşturma sonuçlanmıştı. Önemi yoktu onun için, hem belki bu vesileyle dışarısını da biraz görmüş olurdu, belki bir tatil yapardı. Ama içindeki bu garip his neden? Buraya ait olduğu hissi. Aynaya baktı, yaşı 55 civarındaydı, gri saçları ve çökük ama otoriter bir ifadesi vardı. Eline traş bıçağını aldı ve başını sağa çevirdi. Ağır bir biçimde sol kulağının üstünü kazıdı ve dehşete kapıldı.

O sırada yeni yöneticiyi taşıyan araç fabrikadan içeri girdi hızla yanına koştu. Güvenlik birimleri, başkan bu halde görmeye alışık olmadıkları için onun karşısına dikildiler. Adamların kolları arasında delicesine çırpınırken arabadan inen adamın şaşkın bakışlarına şahit oldu.

M-453tü inen. Takım elbise ve kısa saçları onu tanınmaz bir hale getirmişti ama Lukas'ın aklında o kadar yer etmişti ki tanımaması imkânsızdı. Garip tarafı da, onu hiç tanımıyor gibiydi. Sakinleşti Lukas ve adamlar onu bıraktı. Gözlerini yeni başkandan ayırmadan geri geri yürüdü ve birden adımlarını hızlandırarak deli gibi koşmaya başladı. Güvenlik birimleri peşine takıldı ama ona yetişemediler. Hızla korkuluklara doğru koşup aşağı atladı.

O gün personelin ölüm kayıtları şu şekilde oldu:

- parya H-654 /montaj birimi-iş kazası
- parya J-123/ dağıtım birimi-iş kazası
- parya E-405/montaj birimi-imha
- parya L-163/yönetim birimi-iş kazası

Exeunt omnes

Aklın göze oyunlar oynadığı doğrudur. İnsanoğlu milyonlarca yıllık bilgisiyle bile kendi aklının nasıl çalıştığını, o gri nesnenin içinde ne fırtınalar koptuğunu çözememiştir henüz. Gerçek olan ve zihnin yarattıkları arasındaki fark bazen öyle incelikli ki, insan gördüklerinin gerçekliğinden hiçbir kuşkuyla kapılmaz. Ne var ki bazen de bunun tam tersi olur.

Zavallı Bay Mümtaz’a olan da buydu. Aklın bir oyunu, ya da düpedüz bir eşek şakası. Bir sabah uyandığında yalnız olduğunu fark etti. Orta yaşlı ve fiziksel (ya da entel) açıdan pek çekici olmayan birinin yalnız uyanması doğal olabilir ama Mümtaz Bey tamamen yalnız olduğunu fark etti. Tüm apartmanda, sokaklarda hatta bütün şehirde tek bir ruh yoktu. Sabah işe gitmek için yola çıktığında fark etti bunu, bütün sokaklar bomboş, ne bir araba ne de bir yaya vardı ortada. Tüm şehir bomboştu, sahne tamamen kendisine aitti. Önce bir süreliğine hiçbir şey düşünemedi. Malum, bütün şehrin, belki de bütün dünyanın mal sahipliği eline geçiren biri de kısa süreli bir sevinç şoku yaşayabilir ama ona olan bu değildi. Herkesin nereye gitmiş olabileceğini de aklına getirmede, kıyamete tanık olan biri bunun nasıl olduğunu düşünerek kafasını yormazdı herhalde.

Oturup düşündü, durum analizi yapmaya çalıştı. Her yer boştu, bu durumda herkes bir yerlere gitmiş olmalıydı, belki de hepsi birden vefat etmişti. Binlerce insan, bir gecede yataklarında inzivaya çekilip bir daha kalkmamış olabilir miydi? Elinde daha iyi bir hipotez olmadığına göre bunu kabul etmek durumundaydı. Evet, olan şuydu, tüm insanlık falanca tarihte huzurlu bir şekilde yok olmuştu ve miras tek bir kişiye kalmıştı. Soyunu devam ettirmesi düşüncesi, aklının ucundan bile geçmedi, zira dünya üzerinde bir karşı cins kaldıysa bile şu anda yakınlarında değildi ve açıkçası bununla uğraşmak bile istemiyordu. “İnsanoğlunun canı cehenneme” dedi. “Dünya benimse tadını çıkarır ve zamanım gelince göçer giderim.” Takdir edersiniz ki dünya üzerinde kalan son insan için iyi bir seçim değildi Mümtaz Bey.

Boş sokaklarda saatlerce dolaştı, vitrinlere bakarak, artık bunların hepsi onundu. İsteddiği zaman içeri girip istediğini alabilirdi. Ama acelesi yoktu, krallığının ilk birkaç yılını gözlemle geçirmesi sorun olmazdı. Bu süre boyunca etrafı dolaşmak, gezmek görmek istedi. Sonra uygun bir ev bulup yerleşir, ardından erzak toplayıp rahatına bakardı. Bir daha asla çalışması gerekmeyecekti. Kurallara uyması da.

Sonra düşündü, bu...kıyamet...yani tüm insanların ortadan yok olmasına yol açan şey her neyse, onu niye almamıştı? Yoksa kendisi seçilmiş bir miydi? Belki de kendisine bir görev verilmişti, tüm dünyayı dolaşıp sağ kalanları toplamalı ve...belki de ...bir gemi

falan yapmalıydı. Bir işaret görebilirim umuduyla dolaştı durdu. Etrafında kimselerin olmamasına alışmıştı işte. Bundan sonra neler yapabileceğini düşündü, konuşması gerekmeyecekti, ya da kimseye düzgün gözükme için kasmayacaktı kendini. Hep yapmak istediği şeyleri düşündü, bir liste çıkarmakla uğraşamazdı, bu yüzden bir numarayla başladı. Şehrin en kalabalık caddesine gitti, gömleğini çıkardı ve koşturaya başladı. Bölgenin en yüksek binasına kadar o halde koşarak, hızla içeri daldı. Basamakları hızla tırmanarak en üst kata çıktı. Ufka kadar uzanan krallığına baktı. Böyle bir sorumluluğa hazır mıydı? Bu tek kişilik krallığı yönetebilir miydi? Bu topraklara hükmedip sonunda hiçbir varis bırakmadan göçüp gidebilir miydi?

“Elbette hayır” dedi kendi kendine. Aşağıya baktı, en azından yirmi beş katlı bir binaydı. Bıraktı kendini, arkasından kimsenin ağlamayacağını bildiği için huzur içinde düştü aşağı, kaldırırma çarptığı anda bile bir pişmanlık duymadığını hissedebiliyordu.

Ertesi gün gazeteler akli dengesi bozuk olduğu düşünülen bir adamın, binlerce kişinin gözü önünde intiharını yazdı.

Prospero

Temiz havayı ciğerlerine çekti adam. Önünde uzanıp giden bu yemyeşil ova, şehrin ortasındaki bir parktan başka bir şey değildi. Bir süre koştu ve sonra kendini yere atarak çimlerde yuvarlandı bir süre. Sırt üstü yatarken mavi gökyüzüne bakıp bulutların şekillerini seçmeye çalıştı. Sonra doğrulup etrafına bakındı, parkın etrafındaki tek katlı evler şehrin geri kalanıyla mükemmel bir uyum içinde duruyor, ara sıra uzaktan süzülen birkaç hava aracı, gökyüzünde kuşlarla yarışıyorlardı. Buraya son gelişinin üzerinden birkaç gün geçmişti ve burası hala onu heyecanlandırıyordu. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı, birkaç adım ötesinden papatya topladı ve koşar adım geldiği yerden geri döndü. Papatyaları burnuna yaklaştırarak derin bir nefes daha aldı. Piknik masasına vardığında çiçek demetini uzattı ve kekeledi.

-Se..senin için.

Kız çiçekleri aldı ve ona gülümsedi. Esmer tenli ve uzun siyah saçlı, son derece güzel bir kızdı karşısındaki. Onunla iki kelime konuşabilmeyi çok isterdi ama tek yapabildiği kızın gülümsemesini seyretmektir. Tabii istese ona striptiz de yaptırabilirdi...ama burası pek de uygun bir mekan değildi bunun için. Kızın uzattığı sandviçi aldı ve böyle düşündüğü için kendisinden utandı bir an. Eline gazeteyi aldı ve okumaya başladı, büyük resimler ve az yazı, tam sevdiği gibi. Gazetenin manşeti daha bile büyük harflerle atılmıştı: “Dünya Devletinde Büyük Kutlama”. İlginç bir haber yoktu içinde ama keyifli sayılabilecek karikatürler ve bulmacalar vardı. Tabii tam sayfa bir arka kapak kıızı da unutulmamıştı. “Dünya 2016 yılına coşkuyla merhaba dedi” başlıklı haberi okudu. Ardından çizgi bandını okuyup güldü.

-Biraz dolaşmak ister misin?

Dedi kıza.

Kız gülümseyerek başını salladı ve adamın koluna girdi. Sanki her an birisi koşup onu elinden alacakmış gibi sıkıca kavradı kızın elini ve beraber parkın çevresinde dolaştılar. Girişte bir klarnet trio'su hoş ezgiler çalmaktaydı. Bir süre durup dinlediler, sonra memnun bir şekilde elini cebine attı 50 kron çıkardı, çalgıcıların önünde duran şapkanın içine attı. Sokak çalgıcılarına vermek için hayli yüklü bir miktardı bu ama sorun değildi. Yolda karşılaştığı insanlar hep gülümsüyor ve ona selam veriyorlardı, hatta bir çocuk ondan imza istedi. “Siz o dizideki adam değil misiniz bayım?” dedi ona. Adam keyifle başını salladı. Tanınmak güzel şeydi...ve saygı görmek.

-İstersen artık eve gidelim, yorulдум ben.

Kız başıyla onayladı. Otoparka vardıklarına aracını bulmaları hiç de zor olmadı. Kıpırmızı, çift kapılı ve en parlak VTOL onunkiydi. Bindiler, araç hafif bir uğultuyla havalandı ve birkaç saniye içinde bir zamanlar hayal olan hızlara ulaşarak onları megaşehrin diğer ucuna ulaştırdı. Malikânesinin kapısı açıldı ve otomaton hizmetkârlar onu saygıyla ve konserve iltifatlarla karşıladılar. Kız evden ve adamın şöhretinden etkilenmiş gibiydi. Kocaman gözlerle etrafına bakınıyor, sanki ilk defa bir erkek görmüş gibi hayranlıkla adama bakıyordu.

-Eh, haksız da sayılmaz ne de olsa diye içinden geçirdi adam. Aynaya baktı, özenle tartanmış saçları ve sinekkaydı traşıyla gayet saygın bir görünümü vardı. Bu görünüşe atletik yapısı ve milyonluk takım elbisesinin de etkisi büyüktü tabii. Bir an için bu kızdan daha iyisini hak ettiğini düşündü. Sonra tekrar baktı. Kız mükemmeldi. Her hangi bir insanın hayaline girebilecek bir güzelliği vardı. Uzun saçlarını salmıştı ve omuzlarının iki yanından sarkıyordu, kocaman yeşil gözlerindeki şaşkınlık ifadesi ona harika bir sevimlilik katıyordu. İnsanlar yürürken, bu kız süzülüyor gibi gelmişti ona. Ah, bir aşık olabilse bu kızla yaşlanmak isterdi.

Ama bu anlarla yetinmek durumundaydı ve şikâyet etmeye hakkı yoktu. Saatine baktı dijital rakamlar 00:49'u gösteriyordu. Elini çabuk tutmak niyetindeydi. Oyunlar ve bakışmalar ona zaman kaybettiriyordu, gerçi zevkli sayılırlardı ama buraya bunun için gelmemişti.

Kıza sert bir sesle “Soyun” dedi.

Kız birkaç saniye sonra en doğal haliyle karşısındaydı. Gerçek bir kıza bunu söylese neler olacağını düşündü adam. Herhalde en iyi durumda okkalı bir tokat yerdı. Ama kızı kollarından tutup sertçe kendine çektiğinde bile kızın yüzündeki o aptalca gülümseme kaybolmamıştı. Teni pürüzsüzdü, boynuna eğilip bir öpücük kondurdu. Kızın kokusu ona cenneti hatırlatıyordu. En azından cennet varsa böyle kokmalıydı. Yavaşça kıza sarılıp yatağa uzandı ve çarşafın altında kayboldular.

Çalan alarm onu kendine getirdi. Hemen saatine baktı. 00:05i gösteriyordu saat. İçini bir hüznün ve aynı oranda bir nefret kapladı. Uyumakta olan kızı omzundan tutup hızla kaldırdı ve gözlerine, kırmızı dudaklarına baktı bir süre, görüntüsünü hafızasına kazımaya çalıştı. Sonra çarşafı kaldırıp kızın bedenini süzdü. Bakışları tekrar kızın yüzüne doğru çıkarken kızın teni kararmaya ve o mükemmel hatları kaybolmaya başladı.

“Hayır.... “Dedi adam. “Birkaç dakika daha...lütfen.”

Etrafındaki eşyalar birer birer yok oldular ve bomboş bir odada tek başına kaldı. Kısa süre sonra kapkaranlıkta kaldı, sessiz bir boşlukta...hissiz. Ellerini tekrar hissetmeye başladığında titrediklerini fark etti, hep olurdu bu.

Elini burnuna götürüp respiratörü çekti, şehrin o çürümüş ve kirlenmiş kokusu ciğerlerine doldu.

Kulağındaki diyotları çıkardı, varoşlara hakim olan sıradan gürültüleri işitti; çığlıklar, kahkahalar, araba gürültüleri ve polis sirenleri...

Sonunda istemeyerek elini vizörüne götürdü ve çıkardı, yanındaki masaya koydu. Pis ve bakımsız bir odadaydı, cama yaklaştı ve dışarı baktı.

Şehir ışıkları gözlerini aldı. Yüksek binaların arasında kaybolan yollara ve yürüyen insancıklara baktı. Kırmızı gökyüzünün altında her biri evine yetişmek için koşturuyor ve belki de bir günü daha tek parça halinde atlattıkları için tanrıya şükrediyorlardı, bu yıkıntılar arasında her gün bir kez daha ölen insanları gören bir tanrı varsa tabii. Her parçasından nefret ettiği şehre arkasını döndü, tek bacağının üzerinde sıçrayarak duvara doğru yöneldi ve koltuk değneklerini aldı.

Kapı açıldı, ağızındaki sigaranın altın dişlerinde yarattığı yansımayla aydınlanan bir adam ona sırtıyordu.

“Bugün her zamankinden daha iyiydi, ha?”

Ona cevap vermedi. Sadece parasını uzattı, sonra gözünün önüne düşen saçlarını hafif bir el hareketiyle kenara çekti, kir ve yağ bulaştı eline. Yavaş adımlarla sekerek merdivenleri indi ve sokakta dolaştı bir süre, iyi bir nokta buldu ve çömeldi. Hayalinde kızın görüntüsünü canlandırmaya çalıştı, sarışın mıydı yoksa esmer mi? Şehrin gürültüsü ve yanı başındaki evsizin homurtuları hatırlamasına engel oldu.

Öksürdü. Dudaklarına bulaşan kanı elinin kenarıyla sildi ve iç geçirdi. Sonra başını eğdi ve bacaklarını içeri çekip kendisine zavallı bir görünüm verdi ki şu anki halini düşününce bunda bayağı başarılı olmalıydı. Belki bugün ve yarın iyi para gelirse sonraki gün gene gidebilirdi, evet evet oraya geri dönmeliydi en kısa zamanda. Ama para gerekliydi. Uzaktan gelen bir grup insan görünce yüksek sesle öksürdü ve kalbini tuttu, elini ileri uzattı.

“Fakire bir sadaka...?”

Ağıt

Gece sessiz ve umut verici. Bir süre evvel etrafa hakim olan ılıklardan ve nefret dolu bağırışlardan eser yok. Köyün üstüne çeken karanlığı sadece meşaleler aydınlatıyor. Orada olduklarını biliyorum. Tek bir kelime etmiyorlar ama burada zincirlenmiş olduğumu ve acı çektiğimi biliyorlar, bu sayede ses çıkarmıyorlar. Yakalanmamın üzerinden sadece birkaç saat geçti ve daha şimdiden sanki yıllarca işkence görmüş gibiyim. Beni bulduklarında kendimden geçmiş bir halde anlamadıkları bir dilde mırıldanıyormuşum. Saçmalık. Düzinelerce insan, bir sürü masum ruh, kiliseye karşı çıktıkları için yakıldı. “Okültizm ve şeytana ibadet” bahaneleri oldu. Cadılık... söylemeye bile korkuyorlar. İnsanlarda yarattığı dehşet ve korku inanılmaz. Sevmediğın birini cadılıkla suçla ve onu çarmıha kadar gönderebilirsin. Bir sokak dilencisinden tut da belediye başkanına kadar kimse güvende değil. Sadece rahipler, sanki onlar insan değilmiş gibi, yaşama hakkına sahipler. Kimse onları suçlayamıyor. Kimse onlara dokunmuyor. Bütün insanlar birer koyun ve rahipler de çobanmış gibi. Kendilerine karşı gelen, sözlerini bir an için bile yargılayan oldu mu, sürüden ayrılıp öldürölüyorlar, üstelik bunu yapmak kurbanın eski dostları, akrabaları bizzat alet oluyor. Yığını ateşe verecek meşaleyi onlara veriyorlar. Eski dostları, eşleri, hatta kendi çocukları direğe bağılı iken onu ateşe veriyor, ılıklarını dinlemek zorunda bırakılıyorlar. Bunu sorgusuz yapacaklar çünkü eğer tereddüt ederlerse işbirliği ve beelzebuba hizmetten kendilerinin de o direğe bağlanacaklarının farkındalar.

Şu an bile eminim dışarıdaki kalabalıkta herkes birbirine karşı şüpheyle karışık bir korku besliyor. Elllerinde yabalar, mızraklar, meşaleler; tek bir emirle, kilisenin tek bir lafıyla birbirilerini öldürmeye hazırlar. Bu güç tanrının değil, hiçbir tanrı kullarına birer tanrı olma hakkını vermez. Hayır. İnsanlar aptal. Sorun bu. Bir kişiye yalan söylersen sana bir daha kimse güvenmez, binlerce kişiye yalan söylersen her dediğine inanmaya başlarlar. Kıyametin yaklaştığını söylersen sana deli der ve taş yağmuruna tutarlar, boynuna haç takıp aynı şeyi yaparsan senin önünde eğilirler.

Şimdiye kadar hep sevilen biri oldum. Annesinin biricik kızı, iyi niyetli, yardımsever, dini bütün bir bakire. Tanrının adını asla boş yere sarf etmedim, on emri ezbere sayabilirim. Kitabı defalarca okudum ve yolumu ona göre şekillendirdim. Rahiplerin sözlerine kulak verdim, onların her dediğini yaptım, felaket habercilerini ve ölüm vaazcılarını kovdum. Kasabada başlayan cadı avı beni korkutmadı değil ama benden şüpheleneceklerini asla düşünmedim. Umudum hep vardı, etrafımda topluluk kanla şekillenirken ve medeniyet yerini çılgınlığa ve kaosa bırakırken bekledim, toplumu içine alan alevler günahkârları yutarken onların arasından apak bir biçimde çıkacağımdan ve

tanrının yanında yerimi alacağımdan emindim.

Beni yakaladılar. Kimin ele verdiğini bilmiyorum, önemli de değil. Bir çocuk, bir büyüğüm ya da yoldan geçen herhangi biri beni duymuş olabilir. Veya beni sevmeyen bir tanıdığım ama bildiğim kadarıyla düşmanım yoktu. En azından alevler içinde, derim yavaşça erirken acılar çekerek ölmemi isteyen herhangi birini tanımıyorum. Kapıyı kırıp girdiklerinde kendimde değildim, nasıl olabilirdim ki, bacağıma saplanan yabanın acısı, kaçmamam için arkebüzle sırtımdan vurdular. Gölgeler vardı sadece, insani şekiller yerini karanlık, sivri şapkalı, pelerinli gölgelere bırakırken, insanüstü homurtular ve “yakın onu” ya da “cadı” gibi sözler kulaklarımda çınlandı. Her şey kararmaya başlarken bağlandığımı hissettim, sürüklendim, kırbaçlandım, tanrının medeniyeti bu muydu?

Şafakla beraber yakılacağım, bu lanet sadece bizim kasabamızda mı yoksa kolonilerin hepsine yayıldı mı bilmiyorum, bu...bu çılgınlık, delilik, kardeş kardeşi öldürürken bu kan banyosunda yıkanan din adamları, tanrının habercileri, üstümüzdeki kara bulutlar gibi bize hükmediyor. Bir horozun ötüşü hiç bu kadar uzak olmamıştı. Korktuğum ölmek değil, bu hücrede vücudumda kırbaç yaralarından akan kanı fareler yalarken, kelepçelerin kestiği bileklerim mosmor bir halde, yolunmuş saçlarım yüzüme yapışmış bekliyorum. Ölüm...ah sevgili, sıcak ölüm. Bir mezarın kucığına girmek, hiç bulamadığım sevgilinin sıcak kollarının güvenini bana hissettirecek. Tıpkı yaşlı bayan Sarah’nın bana anlattığı gibi ölüm hak edeni alır. Tanrı iyileri yanına çağırır ve onlar çağrıya kulak verir, kötüler bu dünyada kalır ve şeytan hüküm sürer. Ne yazık ki yaşlı bayana kalan birkaç ayını çok gördüler. Önceki akşam suçlandı, hapsedildi ve dün sabah yakıldı. Onu direğe bağlarlarken gülümsüyordu sadece, bana baktı, gözlerimden akan yaşları fark etmiş olmalı ki kafasını salladı ve dudaklarından “ağlama kızım” diyebildiğini gördüm. “Yaşam kendini yeniler, yakılan beden havayla karışır ve özgürlüğü tadar, ruh yükselir ve bulutların ötesinde varlık kazanır, tanrının krallığının altında insanın dünyası vardır ve ona şeytan hükmeder.” Yüzü alevlerin etkisiyle şeklini kaybederken dudakları hala oynuyordu, hatta geriye siyah bir kuru kafa kaldığında bile çenesi sanki sözleri bitmemiş gibi titredi be sonra yere düştü. Kalabalık bir an sessiz kaldı ve sonra heyecanla haykırdılar, küller havaya karıştı, tanrının sözleri, kitabın sayfaları ilahilere dönüştü ve çılgın kalabalık haykırdı. “Amin”

Güneş doğuyor.

Kapı açılırken içeri ışık doluyor, gözlerimi yakan ışık, temiz hava ciğerlerimi yakıyor ve insanların nefret dolu sözleri kulaklarımı tırmalıyor. Beni çözmeden evvel tekrar dövüyorlar, acı hissetmiyorum artık. Ayakta duracak halim olsaydı koşarak giderdim ölümüme, ne var ki bacaklarım tutmuyor artık. Beni sürükleyerek götürüyorlar, zorla ayağa kaldırıp kalabalığa çıkarıyorlar. Hepsi orada, bütün kasaba, daha dün selam verdikleri, bebeklerini emanet ettikleri bu gencecik kıza küfürler yağıdırıyor, ölümüne

nasıl sevineceklerini, onlara bunca yıl nasıl eziyet ettiğimi söylüyorlar. Atılan taşlardan biri sağ gözüme isabet ediyor. Odun yığınının yaklaştıkça bağırışlar yerini kahkahalara ve sevinç naralarına bırakıyor. Ve annem elinde meşaleyle yaklaşıyor. Beni bağlıyorlar, ayaklarımın dibine ufak çalılar yığıyorlar, daha hızlı yanayım diye, ve boynuma bir haç asıyorlar, ruhumun da temizlikten nasibini alması için. Annem yüzünde hiçbir ifade olmadan, doğurduğu ve büyüttüğü, emzirdiği biricik evladını ateşe veriyor. Alevler bedenim yakarken son nefesimle bir çığlık atıyorum. Çoktan yok olmuş olması gereken ses tellerim insanlara korku salan son bir nara atıyor ve sessiz kalıyor.

Küle dönüşen bedenimi görebiliyorum, insanlar gecenin katliamından memnun bir şekilde arkalarını dönüp uzaklaşırken bazıları tamamen küle dönüştüğümünden emin olmak için geride kalıyor. Bense fiziksel bedenimi geride bırakmanın huzuru içindeyim, ruhumda cehennemin alevlerini hissedebiliyorum, yükseliyor ve güçleniyorum. Belki de yaşlı sarah'ın bana öğrettiği sözler işe yaramıştır. Onları söylediğim andan itibaren hissettiğim garip duyguları tekrar hissediyorum, hissetmek, bir avuç kül için ne de büyük bir meblağ. Bir hediye, yaptığının büyü olduğunu bilseydim yapmazdım belki de ama tanrının yolu garip şekillerde işliyor. Yeniden doğmuş bir şekilde alevlerin arasından yürüyerek çıkıyorum, beni göremiyorlar.

Etin hapsettiği bedenden kurtuldum. Yakında onlardan intikamımı alacağım, benim dudaklarımdan çıkan dualar onların duyacağı son ağıtları olacak. Arkasına saklandıkları haç, onların mezar taşlarına dönüşecek. Tanrının krallığının altında, insanın krallığındayım, ama artık insan değilim. “Şeytan hükmeder, şeytan hükmeder.”

İnfaz

Birliğe sessizlik hakim. 17. tümen 5. tabur 9. manga'nın askerleri sakın bir şekilde bekliyor. Birlik içinde en nefret duyulan insanlar olduklarının farkındalar. Farkında olmalarına gerek yok, kendilerin hatta evlerinde onları bekleyen anne babaları bile onlardan nefret ediyor şu anda. Ama seçenekleri yok. İnfaz birliğine gönüllü olunmaz, onlar seçildi. İç savaşın başından beri kurşuna dizilen her konfederasyon askeri ile ünleri biraz daha artıyor. Bir süre sonra karşılarında dikilen sanki insan değil de bir ağaç kütüğüyümüş, ya da patates çuvallarına ateş ediyormuş gibi hissetmeye koşullanmışlar, öyle düşünmek zorundalar. Savaş anında nişan alır ve ateş edersin, sonuçta karşında sana doğru koşan ve seni öldürmek için gelen bir düşman vardır. Ama elleri kolları bağlı, savunmasız bir insana nişan almak cesaret ister. Kendini savunmak için öldürmek ve emir aldığın için öldürmek farklı şeylerdir. Silah arkadaşlarınız bile size sırtını döner, kızgın ve küçük düşürücü bakışlara hedef olursunuz. Cephede bir "kaza kurşununa" denk gelme olasılığınız daha fazladır.

İşte bu askerler bunu biliyorlardı. Birliğin günah keçileri, istenmeyenleri, geceleri köşeye çekilip dayak yiyenleri hep onlar olurdu. Çoğu zaman da bu aşağılanmalara dayanamaz ve intihar ederler, ya da çatışmada ölümü göze alıp en önde atılırlar, şanslı bir mermiyle yere yığılır ve aşağılık bir yaşamı kahraman olarak bitirirlerdi.

Henry böyle düşünmüyordu. 2 yıldır bu pis savaşın içindeydi ve diğer binlerce vatandaşı gibi ölmeden cehennemi tatmaktaydı. Kısacık bir süre içinde, ki 60 yıllık bir insan hayatında 2 yıl aslında uzun sayılır, çok fazla dehşet görmüştü. 4 eyalette binlerce insanın arasında pek az sağ kalandan biriydi, Gettysburg'de çarpışmış, dizinden yaralanmış ve çürüğe çıkmasına izin verilmemişti. Onun yerine infaz ekibinde yer almasına karar verilmişti ve böyle bir zamanda ordunun kararlarına itiraz etmek hain sayılmakla aynı şeydi. Yani namlunun öbür ucunda bulunmak istemiyorsa üstlerine uymalıydı. Aslında kurşuna dizilmek bir asker için onur verici bir ölüm sayılırdı, genelde hainler asılır ya boğazları kesilip üst üste yığılır ve yakılırdı. Ama zamanla insanlar bu cesetlerin yüzlerinin dostlarını, yakınlarını ne kadar çağrıştırdığını fark ettiler. Savaşıkları kendi insanlarıydı, belki de uzaktan akrabaydılar. Yıllar önce dedeleri omuz omuza çarpışmış, şimdiyse torunları birbirlerini öldürüyorlardı. Tarihten ders almaktan bahset.

Dehşeti bilen Henry için durum biraz farklıydı, o karşısındaki düşmanın kimliğini biliyordu. O insan değildi, sadece onu öldürmeye gelen bir tüfekt, kılıçtı. Cephede nişan alıyor ve tüfeği tutanı vurmaya bakıyordu. İnfazda yer almak ise daha rahattı, elinde silah

olmadan o kadar savunmasız ve acınacak halde oluyorlardı ki. Sonuçta o insanı vurmazsa o parmaklar bir savaşta tetiğe gidecek ve yoldaşlarının canını alacaktı, buna izin veremezdi. Nişan aldıktan sonra diğer askerler başlarını öne eğdiler ya da üzüntülerini bir şekilde belli ederler, hatta gözyaşı dökerlerdi. Ama Henry kurbanın gözünün içine bakar ve gülümserdi. Onu elinde silahı ve gri üniformasıyla üzerine koşuyormuş gibi hayal ederdi, özellikle kalbine ya da karnına nişan alır ve mermi eti parçalarken görevinin başarılmaması onu memnun ederdi.

O gün farklıydı. Yakalanan esirler tek tek önlerine getirilip görev sırayla yerine getirilince bir tanesi Henry'nin dikkatini çekti. Yüzündeki çuvala rağmen neredeyse görüyormuş gibi yürüyen, göğsü dimdik ölümü kucaklayan bir asker. İçinden bir ses onun diğerlerinden farklı olacağını fısıldamıştı bile. Sanki hissetmişti. Çuval kaldırılınca neden böyle hissettiğini anladı. Karşısındaki William'dı, biricik kardeşi ve yoldaşı. Yollarını ayırdıklarından beri belki yedi sekiz yıl geçmişti ve onun bu çirkin savaştan kaçabileceğini, devriyelere gözükmekten saklanabileceğini sanıyordu. Ama yanılmıştı, işte karşıındaydı, o nefret ettiği ve kanla boyamak için can attığı gri üniforma, elinde kılıcıyla üzerine koşturduğunu hayal edebiliyordu...hayır, hayır. Elleri bağlı ve savunmasızdı, hem de en iyi dostuydu. Onu vurmaması gerekiyordu, ama ya emirler?

Bill onu gördü, onu tanıdığından emindi ama hiç ses etmedi ya da ona bakmadı. Sadece cezasını bekledi, emirlerin sıraya girmesini ve uygulanmasını içinden istedi belki de. Hazır! Henry Emire uydu, ve tüfeğini hazırladı, belki de onu vurması gerekmezdi ya da ıskalardı. Saçma, şimdiye kadar hiç ıskalamamıştı.

Nişan al! Nişan aldı, yere doğru, sonra biraz daha kaldırdı tüfeği ve göğsüne nişan aldı, ne de olsa ölecekti, en iyisi ona acı çektirmemek diye düşündü ve arpacığın hizasında kan kardeşinin kalbini gördü. Gözlerini kapayıp hayal etti, kardeşini üniformasıyla gördü.

Ateş! Tetiği çekti, mermiler gencin bedenini fazla dirençle karşılaşmadan geçerken Henry garip bir şekilde mutlu oldu. Kolay olmuştu, sevgili dostunu öldürmüştü ve pişman değildi.

Gece olunca dostunu düşündü, onunla beraber at sürmelerini ve ava gitmelerini. Çiftlikte çalıştıkları günleri hatırladı. Kavgalarını da hatırladı, son kavgaları olmuştu işte bugün. Ve kazanmıştı, zoraki gülümsedi. Daha eşit şartlarda olsaydı keşke. Ama olan olmuştu yapabileceği bir şey yoktu artık.

-Beni neden vurdun?

Vicdan? Ya da sadece delilik? Yıllardır gördüğü ölüm ve vahşet onun sesler duymasına neden olabilir miydi?

-Neden yaptın, kardeşim?

Şimdi de gözleri onu kandırıyordu, işte kardeşi karşısındaydı, soluk gri üniforması ve elinde bir tüfekte orada dikiliyordu. Silahı ona doğrultmuştu ve gülümsüyordu. Soruyu yinelemek için ağzını açtı ama sözü kesildi.

-Sen gerçek değilsin, sadece uykum var ve hayal görüyorum.

-Haklısın ben gerçek değilim. Bugün yok ettiğin arkadaşın gerçekti ama. Hayatını sona erdirdiğin, kallesçe vurduğun yüzlerce insandan biri değildi o, sen de böyle düşünmüyor musun?

-Hayallerle konuşma alışkanlığım yoktur, şimdi gözlerimi kapayacağım ve açınca gitmiş olacaksın.

Gözlerini açtı ve kapadı, hala oradaydı.

-Ne yapabilirdim diye düşündün, biliyorum ama sonunda gene öldürmeye karar verdin, o halde ne anlamı var ki? Ben de sana silah doğrultan bir askerdim ne de olsa. Bunca yıllık dostluğum senin için hiçbir şey ifade etmedi, beni de diğerleri gibi gördün ve öldürdün.

-Senin ne olduğunu bilmiyorum ama aklımın bir oyunu ya da sadece şaka yapmayı seven bir askersen yok olman senin iyiliğine olur.

Bunun üzerine figürün suratu asıldı, yavaşça gömleğini düğmelerini çözdü ve göğsünü açtı.

Orada tam kalbinin olması gereken yerde bir delik vardı, kanlı bir yara. Kardeşi nefes almıyordu ya da yaşamıyordu. Canlı değildi, geri dönmüştü.

Tüfeği Henry'ye doğrulttu.

-Sen de beni mi vuracaksın şimdi?

-Neden olmasın? Sen sadece bir düşmansın, cephede top gürültüleri arasında üzerime doğru koşturan bir gölgesin, elinde olsa beni öldürürsün, ki hatta bu sabah bunu kanıtladın, benim de seni vurmam ve dostlarımı korumam gerek.

-O halde ateş et, ama bil ki sen farklıydın, diğerleri gibi değildin. Emirler yüzünden öldürmedim seni, ölmen gerektiği için öldürdüm. Sen dostumdu, seni düşmanın çehresinde görmek beni yok etmişti zaten, seni kurtarmak için vurdum, sana olan inancımı yok ettin, ben de seni öldürdüm.

-Olan bu demek, o halde ben de inancının karşılığını ödüyorum, kardeşim.

Görüntü silahın tetiğine sarıldı ve bir el silah sesi duyuldu. Henry cansız yere serildi.

O gece erlerden ikisi kampın bir köşesinden gelen konuşmalara kulak vererek koştu ve

infaz timinden birini boşlukla konuşurken gördü. Şaşkınlıklarını üzerlerinden atamadan asker tüfeğini kaldırıp kendi göğsüne, kalbine yasladı ve tetiği çekti. Bu talihsiz olayın kurbanı kayıtlara cephedeki rahatsızlıklar nedeniyle akli dengede bozukluğu takiben intihar olarak geçti.

Siyah

Hücrenin kilidi gıcırdadı ve kapı açıldı, beliren kısa boylu, narin yapılı gardiyan; cüssesinden beklenmeyecek kalın ve otoriter bir sesle:

“Sana bir paket var.” dedi.

Ertan’ın kafasında bir sevinç ünlemi ya da en azından kimden olduğuna dair bir soru işareti belirmesi gerekirdi ama o an hissettiği tek şey korku oldu. Bu Allah’ın unuttuğu yere yerleştirildiğinden beri bir ziyaretçisi bile olmamıştı, mektup da almamıştı, şimdi ise bir paket alıyordu.

“Hadi oyalanma da gel al daha fazla bekletme beni!”

Bu kadar ufak bir adamdan böyle bir ses nasıl çıkıyordu? Her neyse deyip depoya gitti ve paketini aldı, ufak dikdörtgen bir kutu, lokum ya da çikolata değilse herhalde bir... (paketi açtı) ...bir kitap. Hiçbir zaman iyi bir okuyucu olduğu söylenemezdi ama Dorian Gray ismine yabancı değildi. Hatta bu kitabı birkaç yıl önce okuduğuna emindi. Kafasını kaldırdı, gardiyanın meraklı ve aynı zamanda sinirli bakışlarıyla karşılaştı. Yutkundu ve hücrelerine geri döndü. Normalde olsa kitaplığında yer açıp bu hediyeyi yerleştirir bir daha da kapağını açmazdı ama şu anda, bu birkaç metrekaare genişliğinde ve içinde bir yatak ve bir klozetten başka bir şey olmayan hücrelerinde, yapacak daha iyi bir işi yoktu. Açıp okumaya başladı. Saatlerce okudu ve gece ışıklar sönmeden evvel bitirmeyi başardı. Gözlerini yumarken,

“Çok garip.” dedi.

Kitabın sonunda Dorian’ın hançeri nereden bulduğunu bilmiyordu ama yatağının ayağını bileyerek yapmadığından emindi.

Ertesi gün kitabı daha dikkatli inceledi, özel bir basım olamazdı, birisi bu kitabı kendisi için yazmış, daha doğrusu içinde değişiklikler yapıp yeniden basmıştı. Hikaye aynı çizgide devam ederken apaçık bir şekilde nasıl şiv ve maymuncuk yapılacağı öğretiliyordu, ayrıca Wotton’ın malikanesi en ince ayrıntısına kadar tasvir edilmişti ki, bu tasvirin hapishanenin koridorlarına benzerliği dikkatli bir okuyucudan (ya da mahkumdan) kaçmazdı. Son olarak da sonunda Gray ölmüyor, Lord ile bir adreste buluşmaya gidiyordu, hatta buluşmanın tarihi de verilmişti, tam bir hafta sonra bugün. Bu kitabı ona yollayan her kimse kaçması için gereken her şeyi hazırlamış görünüyordu. Peki bu şahsın iyi niyetli olduğu ne malumdu? Biraz düşününce kaçmanın, hiç tanımadığı bir yabancıyla yardımıyla buradan tüymenin, bu bok çukurunda bir on beş yıl daha yatmaktan daha iyi olacağını fark etti. Ve planı uygulamaya girişti.

Önce aynı kitapta anlatıldığı gibi yatağın ayaklarından birini çevirip sökerek yatağı duvara yasladı, eksikliği fark edilmiyordu. Sonra bu demir parçayı diğer ayağa sürterek sivriltti ve yeterince ölümcül gözükmeye de şilteye sakladı. Ardından yatağın yaylarından birkaç tanesini sökerek birbirine sardı ve yuvarlayarak sertleştirdi. Hücresinin kilidine sokarak test etti, uymayınca birkaç tane daha ekledi, saatlerce sararak, bükerek, sivrilterek kilidi açacağına inandığı bir maymuncuk yapmayı başardı. Kitabı yanına alacaktı ama gene de defalarca okuyarak koridorları ve Lord'un hizmetçilerinin (yani gardiyanlarının) nöbet değişim saatlerini ezberledi. Ve beklemeye başladı.

Belirtilen günde saat gece yarısına yaklaşınca gizlice yatağından kalktı ve kilidi zorlamaya başladı,

“Hadi açıl, açıl!”

Biraz zaman almasına rağmen kilit açıldı ve koridora çıktı. Gideceği yolu kafasında çizmişti bile, koridorları koşarak geçti, hangi koridorlarda nöbetçiler olduğunu, hangilerinde kameralar olmadığını biliyordu. Hiç kimseyle karşılaşmadan buradan çıkacaktı.

“Sen! Dur orada!”

“Kahretsin.”

O kalın sesli gardiyandı, nedense gecenin bu saatinde dolaşmaya çıkma ihtiyacı hissetmişti ve burada karşılaşmaları gerekiyordu. Gardiyanın eli silahına gitti, Ertan buna gerek olmadığını belirtir şekilde ellerini öne doğru uzattı. Bunu gören gardiyan kelepçelemek için yaklaştı. Ertan bunu yapabileceğinden emin değildi. Elleri titriyordu. İlk defa birini öldürecek, en azından isteyerek. gardiyan iyice yaklaştığında sağ eliyle, mahkum elbisesinin sol koluna sıkıştırdığı şişi çekti ve boğazına doğru savurdu, zavallının adam elmasına denk getirmişti. Adam iki eliyle boğazını tutarak diz çöktü ve öksürmeye çalıştı, boğazından gelen kan ellerine akıyor, oradan yere damlıyordu. Ertan tek silahını geri almak için uzandı ama buna cesaret edemedi, karşısındaki kan kusan adamın korkunç görüntüsü onu geri çekilmeye ikna etti, hem adam bu halinde bile tabancasını çekip onu vurabilirdi, en iyisi kaçmaktı. Koştı, yolun geri kalanını kendisinin bile inanmadığı bir hızla kat edip, duvarın dikenli tel olmayan tek kısmına vardı. Hızla tırmanıp, üzerinden atladı ve koşmaya devam etti. Elindeki adres buradan sadece birkaç kilometre uzaktaydı, koşmayı kesmezse zamanına yetişebilecekti, peki ama neden oraya gideyim ki diye düşündü bir an. O şahıs her kimse ona bir teşekkür borçlu olduğundan mı? Hayır. Sadece merak... Onu buradan çıkartan (dolaylı olsa bile) kişinin kim olduğunu bilmek istiyordu. Hayır, aslında olan şuydu, onu çıkartmak için hapishanenin içini dışını öğrenen ve bunu bir romana gizleyen deliyi merak ediyordu. Adrese gittiğinde kurtarıcısını tanıması uzun sürmedi, bomboş bir sokağın ortasında

siyah eski bir araba duruyordu, onu görünce farlarını bir kez yakarak işaret etti. Sorgulamadan araca bindi, araç hareket etti.

Kurtarıcısı uzun boylu bir adamdı, onu ilk defa gördüğünde içinden gülmek geldi çünkü adam komedi filmlerindeki abartı casuslar gibi giyinmişti, trençkot, fötr şapka, gecenin bir vakti güneş gözlüğü takmıştı adam. Ne olursa olsun kostümü yüzünü iyi gizliyordu, belli ki polis onları görse bile tanınmamayı başaracaktı. Bir süre bu şekilde devam ettiler, ikisi de ağzını açmadı, aradan yarım saat geçince yabancı sessizliği bozdu.

„Kitabımı nasıl buldunuz?“

Ertan’ın keyfi yerine gelmişti, gülümsedi ve arkasına yaslandı,

“Aslına bakarsanız best-seller olması gereken bir yapıt.” dedi.

„Beğendiğinize sevindim.“ dedi, elini paltosunun cebine götürdü ve birden çevik bir hamleyle çıkardığı şırıngayı Ertan’ın boğazına sapladı. “Uzun bir süre başka bir şey okuyamayabilirsiniz çünkü” dedi.

Ertan kendine geldiğinde karanlıktaydı, gözleri açık olmasına rağmen etrafın zifiri karanlık olduğunu fark edebiliyordu. Ya da... ellerini yüzüne götürünce bir çığlık attı. Yüzünde bir çeşit maske vardı. Gözlerini tamamen örten ve (biraz zorlayınca anladığı gibi) çıkarmasının mümkün olmadığı metalik bir maske. El yordamıyla nerede olduğunu kestirmeye çalıştı, içinde bulunduğu oda ufacıktı ve duvarlar yumuşak yastıklarla kaplanmıştı, bir çeşit akıl hastanesinde olabilirdi, ki bu nispeten iyi bir seçenek gibiydi. Ya da bir manyağın evinde tutsaktı. Acaba hangisiydi?

„Sevgili yarasam bugün nasıllar?“

Hassiktir! Aklından geçen tek düşünce bu oldu.

Ses odanın içinden gelmişti ama cızırtılı ve derinden geliyordu, el yordamıyla odadaki hoparlörü bulmaya çalışmayacaktı, hem bulsa bile neye yaradı ki.

„Size ilk sorum biraz özel olacak, cevaplamamakta serbestsiniz.“

Adam gerçekten de biraz deliydi.

-Şu ana kadar kendinizle barışık mıydınız?

Buna cevap vermemeyi tercih etti.

„Burada ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?“

Adam düpedüz manyaktı.

„Bunun cevabını sen ver istersen.“ diye bağırdı yukarı doğru, „beni burada ne kadar tutacaksın? Ve niye buradayım, beni niye çıkardın?“

„Ama izin verin sorularımı bitireyim. Sanırım son sorum size aynı zamanda bir cevap olacak.“

Ertan dikkat kesildi.

„Neden hapiste olduğunuzu bizimle paylaşır mısınız?“

Biraz duraksadı, sonra konuşmaya başladı.

„Ben... Ben bir kaza yaptım. Bir gence çarptım ve onun ölümüne sebep oldum.“

„Peki bu sırada alkollü müydünüz?“

O an sözde kurtarıcısının hakkında sandığından çok şey bildiğini fark etti.

„Evet, hem de çok tamam mı? Ama isteyerek olmadı, elimde olsa onu geri getirmek için her şeyi yapardım. Hem ben cezamı çekiyordum, beni önce kurtarıp sonra buraya getirmenin anlamı neydi ha? Ben zaten cezamı çekiyordum.“

„Ama ilk fırsatta kaçmayı denediniz ve başarılı oldunuz.“

„Sen olmasan kaçamazdım, denemezdim bile, şu an buradaysam senin yüzünden. Hem senin neden umurunda ha, neden gözlerim bağlı ve neden bu daracık odada tutsağım?“

„Cevabınızı zamanı gelince alacaksınız, şimdi izninizle gitmem gerekiyor bir dahaki görüşmemize daha çok var umarım iyi vakit geçirirsiniz.“

„Dur! En azından bana kim olduğunuzu söyleyin.“

Kısa bir sessizlik oldu. Ertan'ın hoparlörün kapatıldığına emin olacağı kadar, sonra cızırtılı ses yeniden yükseldi.

„Ben o zavallı gencin babasıyım.“

Aradan uzun, çok uzun bir zaman geçti. Ertan günleri saymaya çalışıyordu ama bu mümkün gözükmiyordu, yumuşak duvarlara tırnaklarıyla çizik atarak bir takvim tutmaya çalıştı ama bir saatin bile geçtiğinden emin olamadan bu çok zordu. Hele ki attığı çentikleri sonradan bulamaması işini iyice zorlaştırıyordu. İlk başta bu deliliğin sadece birkaç saat süreceğinden emindi, adam geri gelecek ve dersini aldığından emin olunca onu polislere geri verecekti, en azından Ertan öyle ummuştı. Şimdiyse aradan aylar geçmişti, belki de bir yıl. Her sabah (en azında sabah olduğunu düşündüğü bir an) o günün yemeği odanın köşesindeki bir kapaktan içeri sokuluyor, her akşam da (galiba akşam) içeriye soğuk su püskürtülüyordu. İlk birkaç gün ne yapacağını bilmeden köşesinde oturdu ve düşündü. Sonraki birkaç gün kapıyı zorladı ama buradan o manyağın izni olmadan çıkamayacağını farkındaydı. Bundan sonra fazla kafasını yormamaya karar verdi, o herif nasılsa eninde sonunda onu bırakacaktı. Ya bırakmazsa? Düşünce içini ürpertti. Daha da kötüsü ya başına bir şey gelirse ve burada bir tutsağı olduğunu kimse bilmiyorsa? Bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Ama kimseden haber alamadığı haftalar boyunca içini kemirdi durdu.

Bu sırada başka bir şey daha fark etti, her gün belli bir saatte odada çınlayan bir ses. Önce bir makaranın dönmesine benzer bir ses ardından bir çınlama. Ne olduğuna anlam veremedi, bir an odanın bir çeşit ölüm tuzağı olduğunu bile düşündü, belki de her geçen günle daha aşağı iniyordu ve bir gün onu ezecekti. Bu düşünceyi de kafasından atmak için çok uğraştı. Geçen günler boyunca form tutmaya çalıştı, odada koşacak yer olmadığından olduğu yerde koşuyor ya da sınav çekiyordu. Gözlerini kullanamadığı için etrafına kulak kesilmeye dikkat etti. Ara sıra dışarıdan geçenlerin ayak seslerini işitebiliyordu ama ne kadar bağırırsa bağırsın kimse karşılık vermiyordu.

Bu böyle uzun bir süre devam etti, aradan ne kadar zamanın geçtiğini tahmin edemiyordu. Hem ne önemi vardı ki? Karanlıkta beklerken düşünmeye ve algılamaya daha çok çaba sarf ettiğini fark etti. Gördüğünün ötesinde bir dünya vardı. İnsan kendisini dış dünyaya bağlı bir birey gibi değil de sadece fiziksel olarak var olan, orada olmaktan öte, var olduğunu bilen biri olarak kabul ederse fiziksel sınırlamaların üzerine çıkabilirdi. Bir şeyi görmesi onun var olduğu anlamına gelmezdi, Ertan karanlıktan korktuğu yılları anımsadı, korkulan karanlıkta var olabilecek tehlikelerdi, peki ama insan zaten karanlıktaysa neden korkmalıydı ki? Görememek sorun değildi, esas problem göremediğine duyulan anlamsız bir çekingenlikti, orada olmayandan korkmanın aptallık olması bir yana, orada bir şey olduğuna kendini inandırıp üstüne bir de bundan korkmak, düpedüz gerzeklikti. O halde korkusuz bir insan, kör bir insandı, ya da Ertan böyle düşündü, ölüm korkusu da aslında yaşamdan sonra ne olduğunu bilmediğimiz için yok muydu? Karanlık bilmemekle eş değer olduğuna göre insan gözlerini kapatıp böyle yaşayabiliyorsa ölümden bile korkmasına gerek yoktu.

Bu düşünceler içinde uyandıktan bir süre sonra (belki bir hafta, belki bir ay) kapısı açıldı ve içeriye biri girdi. Ertan yüzüne dokunarak neye benzediğini öğrenmek istedi ama duyduğu sesle buna ihtiyacı olmadığını fark etti.

„Bana dokunmamamı tercih ederim. Buraya cezanın bittiğini söylemek için geldim, artık özgürsün çıkıp gidebilirsin.“

„Peki...“

Konuşmakta zorlandığını fark etti, uzun zamandır konuşmak zorunda kalmamıştı ve kelimeler boğazını acıtıyordu.

„Ne var ki bu kadar kolay çıkmama izin veremem, eminim bana maskeni çıkarmam için yalvaracaktın ama bunu kendin yapmalısın, anahtar kapıdan çıkınca karşılaşacağın koridorun sonunda, gidip anahtarı alınca seninle tekrar görüşeceğim.“ dedi ve çıktı.

Ertan koridora adımını atar atmaz kafasına inen darbeye yere yığıldı. Biri kafasında bir sopayı (kalın bir sopayı, hissettiği kadarıyla) parçalamıştı. Ayak seslerini duyabiliyordu, tek bir kişi yoktu, nasıl saldıracağını düşündü. O sırada karnına gelen bir tekmeyle iki büklüm oldu. Acele etmeliydi.

Yeri eliyle yoklayarak kırılan sopayı buldu ve ayağa kalktı, hasmının yaklaştığını duyabiliyordu, etrafında dönüyor, onu şaşırtmaya çalışıyordu, hızla arkasını dönüp kırık sopayla kafasına şiddetli bir darbe indirdi, yere yıkıldığını duydu. O sırada yediği yumrukla geriledi, hemen toparlanıp tekrar saldırdı, sopanın kırık ucunu adamın sol kulağının altına sapladı ve bıraktı. Tam o anda arkasında başka birini duydu ve elini savurup adamı ensesinden yakaladı, kendisine çekip çenesinden tuttu ve hızla çevirdi. Kırılma sesini duyunca da bıraktı. Hemen ardından gelen adamın savurduğu yumruktan sıyrıldı ve geldiği yöne doğru bir yumruk savurdu, adamın kırılan burnunu ve attığı çığlığı duydu. Birkaç adım daha atıp onun arkasındaki adamı kolundan yakaladı, bu sırada yüzüne bir yumruk daha yedi, kolunu uzatıp ikinci bir yumruğu yakaladı ve iki adamın kollarını birbirine yaklaştırıp aynı anda dirseklerinden büktü, sonra birini bırakıp ötekini bileğinden tuttu ve geriye doğru kıvrıp bıraktı. Tam rahat bir nefes alacakken boğazına yapışan iki kuvvetli elle nefesi kesildi. O da ellerini uzatıp hasmını tutmaya çalıştı ama başarısız oldu, adam sürekli hareket ediyordu ve boğazını da bırakmıyordu. Adamın bileklerini tutup olabildiğince güçlü sıkmaya ve tırnaklarını geçirmeye başladı, adam acıyla ellerini bırakınca hızla işaret parmağını tutup kırdı ve sonra da yüzüne yumruk atıp yere düştüğünü duyunca ellerini bıraktı.

Koridora sessizlik hakim olmuştu.

Bir an koridorun hangi yönünde başladığını ve ne yöne gitmesi gerektiğini hatırlayamadı, sonra yerdeki adamları ve kavgada neler olduğunu kestirerek yönünü

buldu ve koridorun sonuna ulaştı. Diğer duvarlardan farklı olarak soğuk tuğlaya dokunmadı, bir çeşit duvar kâğıdı ya da benzer bir şeyle kaplı olmalıydı. Duvara akılı bir ivide asılı anahtarı buldu ve kilidi açtı.

Işık.

Gözleri yanıyordu, korkunç bir acı, sanki saatler boyu doğrudan güneşe bakmıştı. Bağırdı ve kolunu ısırdı, acısını dindirebilmek için.

Birkaç dakika sonra görebiliyordu, bulanık ve zar zor ama görüyordu işte. O an duvarın neyle kaplı olduğunu gördü. Resimler, yüzlerce, binlerce resim vardı, ufacık bir odada kısılı kalmış bir fare gibiydi resimdeki, zayıf ve tamamen kel, çirkin ve kavruk, bir köşede cenin pozisyonunda uyuyan bir yaratık. En kötüsü de o yaratık kendisiydi. O an duyduğu o ınlamanın ne olduğunu anladı, burada kaldığı sürece belki de her gün resmi çekilmişti. Duvarın hemen yanına ise bir ayna asılmıştı, şaka gibi. Bakmaması gerektiğini, bakarsa aklını yitireceğini biliyordu ve bu durumda aklı başında herhangi bir insanın yapacağı şeyi düşündü.

Sonra tersini yaptı.

Aynaya baktı.

Gördüğü canlı insan olamazdı; bembeyaz, asık bir yüz, sarkmış derisi ve belirgin kaburgalarıyla daha çok bir cesedi andırıyordu. Kafasında kalan üç beş tel saç, gözaltındaki morluklardan aşağı çürümüş dudaklarına kadar iniyordu. ığlık attı. ıkan ses bir insanın çığlığı değildi, sanki son birkaç yılını mağarada geçirmiş vahşi bir hayvana aitti, ama kendisi de zaten bu değil miydi? Acaba kaç yıl geçmişti? Onu bu hale getiren sadece güneş görmemesi miydi, yoksa yemeğine karıştırılan bir şey mi? Yoksa duş suyunda bir şey mi vardı?

„Tam olarak yedi yıl geçti.“ dedi arkasından bir ses, onu kaçıran adamın sesi. Döndü, adam ona dik dik bakıyordu. Birbirlerine bir süre baktılar. Demek ona bu acıyı çektiren kişi buydu. Bundan daha fazlasını beklediğini itiraf etti kendi kendine. Yedi yıl ha, yedi yıl bekledikten sonra bu... bu hilkat garibesini mi görecekti?

Adamın başının sağ tarafı tamamen ezilmişti. Ağzı bu durumdayken konuşabilmesi bile şanstı, yine de gayet anlaşılır konuşuyordu. Tek gözü dimdik ileri bakıyordu ve açık durumdaki ağzından hızlı hızlı soluk alıyordu. Artık çürüyen yüz kasları suratını belli bir ifadede sabitlemişti. Sağa eğik duran başının arasına zorla düzeltiyor sonra titreyerek eski durumuna getiriyordu. Ama Ertan adamın yüzündeki ifadeyi tanıyordu, sanki yıllar önce yüzünü bir anlığına hakim olan bu ifade, başına gelenin etkisiyle tıpkı bir fotoğraf karesi gibi yüzüne kazınmıştı. Korku ve şaşkınlıkla karışık bir nefret ifadesi.

Karşısındaki yıllar önce ezdiği adamdı. Ertan bir şey diyemeden adam söze başladı.

„Kazayı yaptığın gün o zavallı genç ölmedi ama aldığı yaralarla derin bir komaya girdi. Bölge savcısı olan babam öldüğüme emin olduktan sonra biricik oğlunu öldüren o adamın, çalıştığı hapishaneye tayinini talep etti. Amacı seni mahkumlara öldürtmekti, son dileği buydu ama, sabretemedi. Benim çektiğim acılara o dayanamadı ve intihar etti. Komadan çıkınca onun başladığı işi bitirmeye karar verdim ve seni buldum, ama ölmeni istemedim, en azından neler çektiğimi anlamanı istedim. Ölmeden önce ben olmanı istedim, bunu bir yere kadar başardım sanıyorum, şimdi ne yapacağını da biliyorum, en azından bana. Ama eski sen olamayacağını da bilmeni isterim. Artık sen de bir mahlûksun, karanlıkta dolaşacak, insanlardan kaçacaksın, hapishane senin gibi biri için cennetten farksız olacak ama oraya dönme şansın yok artık, o gardiyanı öldürdüğün gün kendi portreni hançerlemiş oldun şimdi dön ve kendine bir daha bak istersen. Portrene bak ve gülümse.“

Dönüp tekrar baktı, aynı mahlûkat, yüzünde umuttan eser olmamasına rağmen gülümsüyordu şimdi, güldükçe çürümüş dişleri ve siyah dili açığa çıkıyordu, içini kaplayan sıcaklık ve huzur onun değildi, bu canavara aitti. Elleriyle yüzünü kapadı ağlamak istiyordu ama ne gereği vardı ki? Kendinden geçtiğini hissedebiliyordu, alnı acımaya başlamıştı, etine geçen tırnakları hissediyordu, yüzünü tırmalıyor, yavaşça aşağı iniyordu, parmaklarını gözlerinin üzerine getirip bastırdı, acı duymadı, pişmanlık da...

Karanlık sıcacık bir anne kucağıydı, içinde çirkinlik yoktu, korku ve nefret de yoktu. Arkasını döndü, sessizce kendisini izleyen adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve deforme olmuş yüzünü şefkatle okşadı, onun ne hissettiğini anlıyordu şimdi. İkisi de kör ve biçimsizdi, ikisi de güneşin doğuşunu göremeyecekti ama umurlarında değildi çünkü yeni gelen gün onlara bir şey getirmeyecekti. Hiç sahip olamadığı kardeşi gibiydi bu genç. Gözlerinden gözyaşları boşandı, yoksa kan mıydı akan? Karşısındaki onu cezalandırmamıştı, sadece gözlerine, artık var olmayan duyu organlarına, ihtiyacı olmadığını göstermişti ona. Onu seviyordu.

Ellerini bırakmadan geri çekildi ve görmeyen gözlerle ona bir süre baktı ve gülümsedi, sonra başını sert bir hamleyle geri çevirdi. Kırılan kemiklerden gelen ses şiir gibiydi.

Dışarı doğru yalpaladı, yakınlarda bir orman vardı, kokusunu alabiliyordu, o yöne doğru yürüdü, bacakları ağrıyordu, çöküp emeklemeye başladı. Gün doğmak üzereydi, saklanacak bir yere ihtiyacı vardı, gece olunca çıkıp avlanabilirdi, ormanda kendine göre bir mağarada ya da bir ağaç kovuğu bulması gerekecekti, onun dışında istediği zaman çıkıp gezebilirdi, kimse onu bir yere kapatamayacaktı.

Hiç bu kadar özgür olmamıştı.

Genesis

Sevgili günlük;

Notlarıma neden böyle başladım hatta niye bunları kaydediyorum bilmiyorum. Hatta düşününce çok fazla şey bildiğim de söylenemez çünkü dün yaratıldım. “Doğdum” sanırım doğru kelime. En azından büyüklerim böyle iletiler bana. Gözlerimi açtım, karanlık garip şekiller etrafımı çevirmişti, şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Bense etrafımda yığın halinde beraber durduğumuz kardeşlerime aynı şaşkınlıkla bakıyordum. Hepsinin gözleri bana dönüktü, yüzlerce kardeş, siyah kaygan bir yığın, birbirinin üstünden kayarak, ittirerek beni görmeye çalışıyorlardı. Heyecanlandığımı hatta gurur duyduğumu gizleyemem, ama bu ilginin sebebini de tabi ki bilmiyorum.

Şu anda tek bildiğim kovanda kardeşlerimle beraber uyuduğum ve günlüğümün (ona bu ismi ben taktım çünkü her ışık-karanlık evresinde benim düşüncelerimi kaydedecekmiş.) yanımda olduğu.

Çok şey öğrendim. Mesela artık çoğu organımın adını biliyorum. Duygularımı ve hislerimi adlandırabiliyorum. Bunları günlüğüm bana anlattı. Acının ne olduğunu da o söyledi bana, her kayıttan önce burnuma (koku aldığım çıkıntı) saplanırken duyduğum rahatsızlık ve kaçmayı isteme hissine acı dedi. Acıyı sevmiyorum.

Kardeşlerim nedense benim yanıma yaklaşmıyorlar, onları güreşirken birbirilerini ısırırken ve şakalaşırken izliyorum ama kimse beni çağırmıyor, yanlarına mı gitmem gerek acaba? Bu sırada öğrenmeye devam ediyorum, ama çok garip bazı hislerimin ismini sorduğumda cevap vermiyor bana, mesela şu an içimde garip bir his var, kardeşlerimin bana yaklaşmamasından olduğundan eminim midemde bir yanma hissi var, soruyorum söylemiyor. Bilmiyor olabilir mi?

Yürümeyi öğrendim, çok kolaymış sadece ön ayaklarımla yeri tutup arkalarla ittiriyorum. Henüz yavaşım ama gittikçe hızlanacağım. Bizi besledikleri sıvı hiç hoşuma gitmiyor ama diğerleri sevir gibi. Sanırım ben biraz zevkime düşkünüm. Zevk. Bunu da yeni öğrendim, ağzını kocaman açıp dişimi göstermeme neden oluyor. İyi bir his ama sıvıyı sevmem gerek yoksa aç kalırım. En iyisi zevk almamak.

Bugün kardeşlerimin yanına gittim hepsi benden kaçtı, bana tıslayıp dişlerini gösterdiler. Benden korkuyor gibiydiler. Ne yapacağımı bilemeden köşeme geri yürüdüm, sonra büyüklerimden biri gelip bana bir süre onların yanına gitmemem gerektiğini anlattı. Kendi iyiliğim içinmiş. Onları dinlemem gerek. Öğrenme sürecim devam ediyor, bulduğum bu yere kovan diyorlar, bunun gibi daha bir sürü varmış, yani kardeşlerim sadece bunlar değil. Beni sevmezlerse kendileri bilirler daha çok kardeşim var yani. Ama gene de oynayacak birilerinin olması iyi olurdu. Ama sen yanımda olduğun için mutluyum günlük.

Bugün etrafı gezdik ama diğerleri çok hızlı yürüyordu yetişemedim, hep geri kaldığım için bana bağırdılar. Elimden geleni yaptım ama ben. Bu arada etrafıma bakınmaya zamanım olmadı ama yollar hep birbirinin aynısıydı. Siyah, soğuk ve sert. Yürümekten ön ayaklarım acıdı. Arka ayaklarım daha iyi. Gezi bitince odaya döndük ama girerken bir kardeşim beni itti. Diğerleri hiç bir şey olmamış gibi davrandı. Anlamıyorum beni neden sevmiyorlar.

Bugün beslenme havuzunu gördük. Çok uyarmışlardı ama ben gene de gidip içine baktım, çok garip bir kardeş vardı içinde, etrafımdakilere benzemiyordu, zevk alıyor gibiydi ve rengi pembeydi. Ona bakarken o da bana baktı, sonra hemen geri çekildim. Büyüklere söylemeyi düşündüm ama o zaman havuza baktığım için bana ceza verirlerdi. Cezanın ne olduğunu bilmiyorum ama acı veren bir şey olmalı çünkü kardeşlerim hep kaçıyor ondan. Ayrıca diğer herkesin benden daha kuvvetli olduğunu fark ettim, nedeni de basit çünkü verdikleri o sıvıyı sevmiyordum. Şimdi içinde bir kardeş olduğunu bildiğim için hiç içmeyeceğim ve daha güçsüz olacağım, çok kötü.

Hastayım, sıvıyı içmiyorum ve zayıfladım. Büyüklerden ikisi beni alıp nedenine baktılar ve açlığımı giderecek bir madde verdiler. Garip bir şeydi, yemek için ısırman gerekiyor, ama bu çok zor çünkü sadece iki dişim var benim. Tadı fena sayılmaz, sanırım idare edebilirim. Bu arada benden çekindiklerini fark ettim, bana dokunurken ön ayaklarına kalıplar geçirdiler ve benden uzak durmaya çalıştılar. Kardeşlerim gibiler, beni sevmiyorlar. O zaman niye benim için bunca zahmete giriyorlar ki? Bundan sonra onlarla kalacağımı düşünmüştüm ama beni geri koydular ve köşeme çekilip oturmaya devam ettim. Diğerleri halen güreşiyorlar ama onlarla baş edemeyecek kadar zayıfım.

Bugün çok garip bir şey oldu, yürürken gene geride kaldım, tam vazgeçecektim ki arka

ayaklarım üstünde doğrulup ön ayaklarımla duvarlara tutunarak ilerlemeye başladım. Çok komik hissettim, herkese tepeden bakıyordum. Beni o halde görünce hepsi dondu kaldı, herhalde artık benimle oynarlar diye düşünmeye başlamıştım ki bir büyük gelip beni aldı ve bana bağırdı. Önemi yok, onların bana garip garip bakması bana zevk vermişti, farklı olmak hoşuma gidiyor sanırım. Bu arada yarın tekrar öğrenmeye başlayacağız, çok heyecanlıyım acaba ne öğreneceğim.

Hiç kimse benim daha yüksek olduğumu hatırlamıyor sanki oysa hepsi görmüştü. Sanırım onları korkutmuşum biraz. Bana dişlerini gösteremiyorlar. Öğrenme de iyi geçti. Koloninin her yerini biliyorum artık, umarım yakında biraz gezeriz.

Günlerim sıkıcı geçiyor, iki ayak üstünde durduğumdan beri artık bana bakmıyorlar bile. Acaba havuzdaki kardeş ne oldu? Bir ara onu görmeye gitmeliyim, hatta neden bugün olmasın? Umarım hala oradadır.

Korkunç bir şey oldu. Dün gizlice odadan tırmanıp dışarı çıktım. Ayağa kalkabildiğim için kaçmak sorun olmadı. Gidip havuza baktım. Kardeş hala oradaydı, ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. Onu tutmaya çalıştım oda bana uzandı ama havuza düştüm, beni aşağı çekti galiba. Sıvının içindeyken göğsümde bir yanma hissi vardı. Acı. Ama hiç bu kadar acıdığını hatırlamıyorum. Etrafım kararmaya başlamışken bacağımdan tutup çıkardılar beni. Gene bağırdılar ama ne olduğunu anlamamış gibiydiler. Bir odaya gittik, hiç ışık olmadığından ne olduğunu anlayamadım ama sanırım bana ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Dönüşte günlüğüm bana yeni bir konu öğretti. Kardeşlerimin o sıvının içinde durabildiğini ama benim çok durursam zarar göreceğimi anlattı. Nedenini sordum. Benim nefes aldığımı, sıvının içinde hava olmadığını söyledi. Umarım kötü bir şey değildir nefes almak. Ayrıca bir şey daha hatırlıyorum havuza düştüğümde içinde kimsenin olmadığını fark ettim, içindeki her kimse ben girince çıkmış olmalıydı.

İki ayak üstünde çok daha hızlı yürüyebildiğimi keşfettim. Kardeşlerim dört ayak üstünde pineklerken onlara yetişip kuyruklarından tutuveriyorum, çok eğlenceli. Günlüğe benim neden kuyruğum olmadığını sordum, cevap vermedi, önemli değil. Bu arada kovanın siyah ve kaygan duvarlarında sıkılmaya başladım, bu karanlık uykumu getiriyor hep. Sanırım kısa zaman içinde gene kaçacağım.

İşte oldu. Kaçtım ve biraz dolaştım. Hep yürüdüğümüz koridorun sonuna kadar gittim ve diğerlerinden farklı (siyah ve kaygan olmayan) bir duvar gördüm. Yaklaşınca duvarın öteki tarafını görebildiğimi fark ettim ve inanılmazdı. Yakınımızda ışık saçan kocaman bir top vardı ve onun etrafında daha az ışıldayan küçük toplar vardı. Gözlerim acıdı ama çok merak ediyorum acaba o ışığa kadar gidebilir miyim? Çok da uzak gözüküyor. Bir süre parlamasını izledikten sonra odaya geri koştum ve köşeme döndüm. Diğerleri benimle ilgilenmiyordu nasılsa, hatta gittiğimi fark etmediler sanırım. Günlüğüme o topun ne olduğunu sordum, bilmen gerekmiyor dedi. Demek ki kendisi biliyor ve bana söylemiyor. Ama neden?

Olan oldu ve kavga ettim. Kardeşlerimden biri beni tekrar ittirdi ben de kalkıp ona vurdum. Ardından beni ısırıldı, bacağımdan. Acı dayanılmazdı. Isırdıktan sonra bacağıma bakıp korkuyla geri çekildi, kırmızı bir sıvı sızıyordu yarımdan. Bunun olmaması gerek, acaba zehirlendim mi? İkimizi de tedaviye götürdüler, bir şeyimiz yok ama kavga etmesem iyi olacak çünkü hala iki dişim var ve keskin de sayılmazlar. Güçlü de değilim, kuyruğum da yok zaten. Acaba ben sakat mıyım? Ayrıca tedavi odasında bakınırken duvarlardan birinde pembe renkli kardeşi gördüm gene. O da beni gördü. Gülümsedik.

Beni ayırdılar. Artık eskisinden biraz daha aydınlık bir odada tek başınayım. Diğerleri olmayınca daha rahat öğreniyorum ve emin olduğum bir şey varsa, o da diğerlerinden çok daha hızlı öğrendiğim. Üstelik merak ettiğim o kadar çok şey var ki. Kovan ne kadar büyük? Kovandan sonra ne var? Ben neden farklıyım?

Günler hızla geçiyor. Yalnız olabilirim ama öğrenmeye devam ediyorum. Kardeşlerimi ya da büyükleri ne zamandır görmüyorum. Artık beslenirken ya da öğrenirken daha az canım yanıyor. Güçlendiğimi de hissedebiliyorum. Bu sırada bir çok şey fark ettim. Benim de rengim pembe, yani siyahla karışık çünkü bütün duvarlar garip siyah bir balçıkla kaplı, kardeşlerim de öyle. Sonra ön ayaklarım ve arka ayaklarım tamamen farklı ve iki ayak üstünde çok daha rahat hareket edebiliyorum. Dişlerim çıktı, ama diğerlerinininki kadar sivri değiller. Bütün bunları fark edince yavaş yavaş kendimi sevmeye başladım belki de beni kıskandıkları için uzak durdular benden.

Büyüklerden biri alıp üstümde çalıştı, kolumda bir kesik açınca canım yandı, daha da garibi beni o halde bir süre bekletti, sanki hemen iyi olacaktım gibi. Olmadım. Orada durup acı çektim saatlerce. Çok kötüydü. Onlardan biri olduğuma her gün biraz daha az

inanıyorum, sanırım... ben... başka bir şeyim.

Son birkaç ayımı çalışarak geçirdim, onlarla fiziksel olarak yarışabiliyordum, şu anda bu mümkün gözüküyor ama bir gün neden olmasın. Bu arada artık çıkıp dolaşmama bir şey demiyorlar, ben de ilk iş havuza gittim, içine baktım, bunca zamandır onlara boşuna kızmışım, tek dostumu, farklı olan tek kişiyi benden ayırdıklarını, belki de öldürdüklerini düşünüp onlara nefret duymuştum, halbuki gördüğüm sadece benim yansımamış. Keşke bu gerçeği öğrenmeseydim.

Kovanda keşfetmediğim yer kalmadı, ara sıra (eski) kardeşlerimi izliyorum, öyle hayvansılar ki. Birbirlerinin üzerinde kaygan bir yığın halinde uyuyor, acıkınca yiyor, öğrenmek için çaba sarf etmiyorlar. Onları eskiden kıskanırdım, şimdi sadece acıyorum, belki de onlardan daha iyisini hak ediyordumdur. Kuluçka makinesini gördüm, birbirinin aynısı yüzlerce, binlerce yumurta ve embriyo, kayarak, yuvarlanarak depolarda toplanıyor, havuzda bekletiliyor, yumurtadan çıkıp büyüyor ve besleniyor, kavga ediyor ve birbirini öldürüyor. Ben nasıl sağ kalmışım hayret ettim. Güçlü olanın sağ kaldığı bir yer burası, o hale ben güçlü olmalıyım. Ya da ölmeliyim.

Kovanın dışına çıkmak istediğimi söyledim onlara kabul ettiler. Dışarıda en az bunun kadar büyük kovanlar vardı. Ayrıca toplumsal yapıyı da söktüm sanırım. Kast sistemi ve hiyerarşi var. Güçlü olan yandaşlar toplayarak yeni bir kovan kurma hakkına sahip ve koloniler arası mücadele ya da anlaşmazlıklar liderlerin teke tek dövüşmeleriyle son buluyor, çok mantıklı. Kazanan diğer kovanı asimile edebilir ya da ortadan kaldırabilir, bu hoşuma gitmedi. Gördüğüm kadarıyla kolonilerin tek bir amacı var, yayılmak. Yayıldıkça güçleniyor ve daha fazla yayılıyorlar önlerine çıkan ufak canlılara yaşam hakkı tanınmıyor. Ben (artık başka bir birey olduğumun farkındayım) ileride kendi kovanıma sahip olursam, bundan çok farklı olacak her şey. Herkesin yaşama hakkı olacak, kimse birbirini öldürmek ya da ortadan kaldırmak zorunda olmayacak. Kovanlar arasında gezerken boşlukta süzülüyor olduğumuzu fark ettim, içinde bulunduğumuz bu kovanlar yığınının basitçe “küre” diyorlar ve küre hareket ediyor. Yayıldıkça büyüyor ve yavaşlıyor, zamanla yanından geçtiğimiz bu dev küreler kadar bir boyuta ulaşıp duracak, o zamanda başka küreler yaratmamız gerekecek. Bizimkinin kaçınıcı küre olduğunu bilmiyorum, belki ilk belki de yüz bininci, onlar da bilmiyor. Böyle devasa bir nesnenin hareketi rasgele olamaz, onu yöneten kişiyle tanışmak isterdim ama çok istememe rağmen bana izin vereceklerini sanmam, bu yüzden de sormayacağım.

Bugün “anne”yle tanıştım. Ona giderken kimse yolumu kesmedi ya da kapısında onu koruyan kimse yoktu. Kürenin merkezine yakın bir yerde (belki de tam ortasında) ve devasa bir şey. Türün devamını o sağlıyor, yumurtluyor ve küreyi hareket ettiriyor. Onu tanımlamak isterdim ama bu mümkün değil çünkü daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Yanından çıktığımı görenler tedirgin oldu çünkü tapınağa (onun kaldığı yer) girenleri sorgusuz yutarmış. Ayrıca güçsüz olanlar veya sakatlar da anneye sunuluyor ve o da bu “değersiz” kesimi yutarak daha fazla sıvı salgılıyor. Beslenmek ve beslemek, basit bir hayat biçimi. Beni yemedi çünkü ben farklıyım, belki de benden korkmuştur bile.

Bugün inanılmaz bir şey oldu, bana benzeyen biri daha, benimle neredeyse aynı ve daha da güzeli o beni buldu. Büyükler onu getirip hücreme bıraktılar, bu sefer gerçek. Demek ki ben tek değilim, başkaları da olabilir. Şimdilik birbirimizin ne dediğini anlamıyoruz ama galiba iyi dost olacağız.

Deneylere tabi tutulduk, saatlerce, canımızı yakmadılar ama gitme zamanımız yaklaşıyor, bunu konuşurlarken duydum. Bizi en yakındaki küreye bırakacaklar.

İşte oldu dün bizi, sadece ikimizi, yakındaki bir mavi küreye bıraktılar. Günlüğümü almama izin verdiler. Bana söylediklerinden anladığım kadarıyla ben yanlış giden bir deneyin sonucuyum, ilk değilim, ama son olmam için çalışıyorlar. Eşim benden birkaç ay önce yaratılmış. Bizi sağ bırakmışlar çünkü onlardan onlara ait olmayan(ama gıpta ettikleri) bir genetik yapının ürünüyüm. Kovan bana hükmedemiyor ve kendi öz iradem var. Bu özelliklerimin nereden kaynaklandığını keşfedebildiler mi bilmiyorum ama şu anda bu kürede eşimle yapayalnız olduğumuza eminim. Ana küre uzaklaştı ve geri dönmeyecek, artık kendi kovanımı kurmaya başlayabilirim, yanlış giden bir deney değil bu, bir kutsanma ya da bir çeşit doğaüstü yardım. Onlardan daha iyi olduğum için yaşama hakkı tanındı bana, onlardan daha iyi bir medeniyetim olacak, öldürmek için yaşamayacağız, kimse bize parazit diyemeyecek, birbirimizi öldürmeyip güçleneceğiz, ve diğer canlıları da yaşatacağız. Bu küre bizim evimiz olacak ve üzerinde bir damla olsun kan akmayacak.

...

Günlük... aradan çok uzun bir zaman geçti ve bu süre zarfında sana pek başvurmadım. Artık senden öğreneceğim bir şey kalmadığını biliyordum ve konuşmak istediğimde eşim yanımdaydı. Yine de bugün olan olayı sana aktarmalıyım yoksa bir gün çok geç olabilir. Bugün evlatlarımdan biri diğerini öldürdü, hem de bir hiç uğruna. Öldürmek, diğerlerine yaşama hakkı tanımamak kanımızda var bizim. Kurağım toplumun da böyle bir şey olmasından korkuyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Şans eseri değil bir amaç uğruna burada olduğumuzdan emindim ama bu olay beni yıktı. İki kardeş, aynı kandan aynı anne babadan olmalarına rağmen birbirilerine böyle davranabiliyorsa ileriki nesiller kim bilir ne korkunç şeyler yapar. Bunu görecektir kadar yaşamayacağım için sevinçliyim.

Kırmızı Halı

Cızırtılı televizyon ekranında yalnız bir figür, arkasında ışıltılı geceye parlaklık katan flaşlar. Kırmızı bir halının üzerinden geçen siyah, beyaz, mavi hayaletler; hayranlık ve kıskançlık dolu bakışlar arasında süzülerek tapınaklarına doğru yöneliyorlar. Bu kusursuz konvoyla eşlik eden dev korumalar ve arada bir hayaletlere dokunabilmek için kalabalıktan sıçrayan birkaç normal insan dışında bu kutsal törenin rahiplerini birbirinden ayırt etmek imkânsızdı. Ekrana hakim olan adam kameraya bakarak monoloğuna başladı.

-79. Akademi Ödülleri için baştan aşağı yenilenen Goldwyn Hall'dan herkese iyi akşamlar. Burada inanılmaz bir kalabalık var, herkes en sevdiği aktöre ya da aktrise yakın olabilmek; bir göz teması, bir imza belki de (gözünü kırpar) bir öpücük koparabilmek için burada. Şu önümde gördüğünüz yoldan geçecek yüzlerce idol, birazdan ünlü heykelcik için masalara oturup yemeklerini yiyemeden bekleyecekler. Hepsi de birbirinin yüzüne gülüp diğerinin kaybetmesi için dua edecek. Şimdi isterseniz şu geçenlere bir göz atalım, aman tanrım yoksa bu G.C mi, hey harika görünüyorsunuz bay C. O da ne? S.J'nin şu harika tuvaletine bakar mısınız! Tabii ki bu cömertlik P.A'nın sırt dekoltesinin yanında anlamsız kalıyor. Beyler hanımlarınızı ekran başından uzaklaştırmak isteyebilirsiniz çünkü C.B'nin geldiğini görür gibiyim...

-Evet ödül töreni başlamak üzere ve konukların çoğu yerlerine oturdu, tabii trend nedeniyle geç kalanlar halen gelmeye devam ediyor. Kapının etrafındaki kalabalıkta azalma olmadı, halen flaşlar patlıyor ve insanların çılgınlıkları birbirine karışıyor. İşte 70 yıllık sinemanın en büyük ödülü de bu kakofoni değil mi? Hmm, o da ne gördüğüm kadarıyla kapıda bir problem çıktı sayın seyirciler, bazı adaylar içeri alınmamış gibi gözüküyor. Kapı üzerlerine kapandı. Görüyorsunuz değil mi, bir yıldızın bile alınmadığı yerler olabiliyor demek ki. (Gülümser) Haydi gidip ne olduğunu öğrenelim. Buradan bakıyorum ve bazı görevliler kapıyı zorluyor, içeriden kilitlenmiş olduğunu düşünüyorlar. Ödül töreninde eşek şakalarına alışmıştık ama bu biraz sinir bozucu oldu tabii. Evet artistler saatlerine işaret edip bir an önce içeri alınmayı talep ediyor ama görevliler bu konuda bir şey yapamıyor sanırsam. Bu arada tören başlamış olmalı. Birazdan içerideki muhabirimize bağlanıp görüntü alcağız, bizimle kalın.

-Öhöm, teknik bir arıza olduğunu sanıyoruz sayın seyirciler, içeriden görüntü alamıyoruz şu anda, ama eminiz kısa bir süre sonra bu arıza giderilecektir. Bu arada geç kalan aktörler hala bekletiliyor, Universal'da birilerinin bu yüzden kulağı çekilecek kesin. Kapının kilidini zorlayan görevli de çaresiz kaldıktan sonra güvenlik görevlileri kapıyı

kırmaya hazırlanıyor, durum ciddi anlaşılan. Yapamadılar. Bu kapıdan saf çelikten yapılmış olmalı. En ufak bir çizik atamadılar, peki neden başka bir kapıdan içeri alınmıyorlar?

-Flaş haber sayın seyirciler, Goldwyn Hall'un bütün kapıları (pencereleri de dahil olmak üzere) kilitlendi. İçerisiyle en ufak bir bağlantı kurulamıyor. Dışarıda bekleyen hayranlara korku hakim olmaya başladı. Yetkililer bunun bir rehin alma olayı olabileceğini düşünüyor, polisler salona akmaya başladılar. İçerisine megafonla yapılan çağrılar başarısız. İçeride kimse gözüküyor. Kapılar sımsıkı kapalı ve kesinlikle kırılmıyor. Şu anda gecenin odağı olan bu salona korkudan başka bir şey de hakim... merak. Yıldızların yakınları telefonlarıyla içeridekilere ulaşmaya çalışıyor ama cevap yok. İçeride neler oluyor?

-Polisler salonun etrafına bir güvenlik bariyeri kurdular ve içeriden gelebilecek ateşli silah saldırılarına karşı hazırlıklılar, bunun bir terörist saldırı ya da rehin alma olayı olduğuna eminler, ama şu ana kadar herhangi bir talep ya da içeride bir olay olduğuna dair bir delil yok. Aslında içeride olan bitenle ilgili hiçbir fikri yok kimsenin. Bazı hayranlar akademi ödülleri bundan böyle kilitli kapılar ardında kameralara olmadan yapılacağı söylentisini yaydı ve halk bundan aşırı derecede rahatsız. Yetkililer ise bundan haberleri olmadıklarını defalarca söylediler. Evet gördüğüm kadarıyla özel tim geldi ve içeriye kolaçan edecekler. Evet ikinci kata tırmanıp camı kırıyorlar. Her şey yolunda gözüküyor. İçeri giriyorlar. Buradan sayabildiğim kadarıyla sekiz kişi girdi içeri, kısa sürede bizi durumu bildirmelerini bekliyoruz.

-İçeri giren timden hala bir haber alınamadı, yetkililer bir terörist saldırının gerçekleştiğinden eminler. Verdikleri demeçte bunun kimyasal hatta biyolojik bir saldırı bile olabileceğini bildirdiler, hayran oldukları sanatçıların şu anda ölmüş olabileceği gerçeği birçok kişiyi göz yaşlarına boğdu. Her şeye rağmen bunlar sadece teori, kimsenin ne olduğundan haberi yok sayın izleyiciler. Şimdi hep beraber içeridekiler için dua edelim ve bekleyelim.

-Aradan iki saat geçmesine rağmen hala bir haber yok ve polis kimseyi içeri yollamak niyetinde değil. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeden böyle bir şeye kalkışmamız anlamsız." diyorlar. Ve daha da önemlisi...o da ne? Bir saniye sayın izleyiciler kapı açılıyor. Yavaş yavaş dev kapı açılıyor ve içeriden gelen ışığı görebiliyorum. Etrafa toplanmış insanlar polis çemberini aşp içeriye doğru akın etmeye başladılar, ben de onlarla beraber koşuyorum, kapıya çok yaklaştık, gördüğüm kadarıyla herkes şaşkınlık ve korku içinde, içeri giriyoruz ve aman tanrım!

-Etraf kan içinde, kırmızı halının etrafı ölümlerle dolu, balkonlarda, lobide koltuklarında cansız yatan şöhretler. Sahnede töreni sunacak B.C nin vücudunu görebiliyorum.

Etrafımda burada meydana gelen vahşeti bize açıklayabilecek kimseyi göremiyorum. Tekrar ediyorum, sağ kalan kimseyi göremiyorum.

.....

Telsizden gelen cızırtılı bir ses, arka plandan yükselen hafif melodiye tezat oluşturunuyordu. “5. lobide şikayet eden birkaç kişi var, gidip ilgilen lütfen, işler kızışmasın.”

İri yarı, mavi üniformalı bir adam yürürken telsizi ağzına yaklaştırıp karşılık verdi. “Anlaşıldı tamam.” Sonra elini telsizin düğmesinden çekip ekledi. “ Geri zekâlı yıldız bozuntuları.” sonra kendisini duyan var mı diye etrafına bakındı ve yoluna devam etti. 5. lobideki yıldız bozuntusuyla uğraştıktan sonra gidip güvenlik odasında uzanıp televizyondan töreni izlemek istiyordu ama yoo gidip tören salonunda bir köşede üç saat boyunca dikilmesi gerekiyordu. Koltuklara oturmasına da izin yoktu zira o bir aktör değildi, bu ibnelikten bir parmak yukarıdaki hanım evlatlarından ne farkı vardı ki? Sonra düşündüğünün salakça bir kanı olduğunu anlayıp lafını geri aldı. Odaya geri dönüp rapor verdi ve görev yerine doğru yalpaladı. Gidip köşesine geçti ve izlemeye başladı, gözleri kendisine yakın bir sırada oturan kırmızılı bir aktrisin göğüslerine kaydı. Sonra biraz daha yukarıya bakınca onu tanıdı, şu polisiye dizideki hatun diye geçirdi içinden. „Belki de bu tören o kadar da sıkıcı olmaz.“ dedi ve gülümsedi.

Törenin sunucusu sahneye boxerıyla çıkıp alalecele geldiğine dair bir espri yaptı. Salon kahkahaya boğulurken köşesinde iç geçirmekle yetindi. Birazdan adaylar çıkıp ödülleri almaya başlayacak, arada birbirinden kötü espriler yapılacak, ziyaretine bile gitmedikleri anne-babalara teşekkür edilecek sonra da eve gidip şampanyalar patlatılacak, diye düşündü. Acaba ayakta uyumak mümkün müydü? Bunu yapabilse, şu anda uyuyup törenin sonunda uyansa ne harika bir şey olurdu. Gözlerini kapatıp beklemeye başladı.

Bir çığlık duyunca gözlerini açtı, ardından başka çığlıklar geldi, herkes koşuşturuyor, birbirilerine çarpıp eziyor, nerede olduklarını bilmedikleri bir şeyden kaçmaya çabalıyorlardı, gözlerini ovuşturdu. Bu rüya olabilir miydi, gerçekten ayakta uyumayı başarmış mıydı? Adamın biri ona çarpıp neredeyse devirince rüya olmadığını anlamıştı, sahnede B.C cansız yatmaktaydı. Göğsünde ağır bir yara vardı ve salona doğru süzülen kanı koltuklara ulaşmıştı. Yıldızlar kapıya doğru koştular ama kilitli olduğunu fark edip yumruklamaya başladılar. Kalabalıktan hala çığlıklar yükseliyordu, adam bir anda yanı başındaki kızın, polis hatunun, öksürmekte olduğunu fark etti. Öksürürken aynı zamanda kan kusuyordu. Onun hemen arkasında bir aktör, tanınmış bir western yıldızı, kalbini tutarak yere yığıldı. Başka bir aktris ise ağzında köpükler saçarak yere düştü ve titremeye başladı. Etrafında dönen bu...bu trajediye anlam veremedi ve geri çekildi. O

sırada bağırarak koşturan bir adama gözleri ilişti, sandalyeden kopardığı bir tahta parçasıyla siyah gece elbiseli bir kadının üzerine koşturuyordu, yanına gelince çevik bir hareketle sopayı savurdu ve zavallı kadının kafasına sapladı. Sonra da onun hemen yanı başındaki bir adamın boğazına atıldı ve sıkmaya başladı. Güvenlik görevlisi silahını çekti ve koşturdu.”Bırak onu, çabuk” adam delirmiş gibiydi. Boğazını sıktığı adamı bırakıp görevlinin üzerine yürümeye başladı. “Kıpırdama yoksa ateş ederim” adam anlamıyor gibiydi, dudaklarını kuvvetle ısıyor, ağzından süzülen kan çenesinden damlıyordu. “Geri çekil dedim”, adam gelmeye devam ediyordu. Dizine nişan aldı, sonra etrafından yükselen çığlıklarla kopma noktasına gelen siniriyle kabzayı sıktı, tabancayı daha yukarı kaldırdı ve adamı kalbinden vurdu. Bu arada locadan üçerli beşerli gruplar halinde insanlar aşağı atlayıp kafa üstü çakılıyorlardı. “Tam anlamıyla bir karmaşa, bir delilik denizi” diye düşündü “delilik ve hastalık” . Sonra, nihayet, aklına mantıklı bir düşünce geldi. “Buradan çıkmalıyım.”

Koşturduğu koridorlarda da bu delilik sürmekteydi. Görevliler kendinden geçmiş ünlülerle ilgileniyor, kimisi kendinden geçmiş bir halde kollarına yığılıyor, kimisi de üzerlerine saldırıp vuruluyor ya da yanında hala aklı başında olan birini götürüyordu. Yerlerde çeşitli hastalıklardan, semptomlardan hayatını yitirmiş insanlar vardı. Daha yarım saat önce turp gibi olan bir aktör, şimdi on yıllık bir AIDS hastasının olabileceği durumda yerde yatmaktaydı. Ne olursa olsun ölüm içerideydi, kızıl, kara ölüm, birbiri ardına kurbanlar alıyor, Gece bitene kadar da duracak gibi görünmüyordu. Bu gece şölen vardı ve Azrail fazla mesai yapacaktı.

Güvenlik odasında sadece tek bir görevli vardı ve o da sanki bir şey onu içeriden yırtmış gibi görünen bir sırt yarasına sahipti. Güvenlik kameralarında süregelen dehşeti izledi bir süre, birileri bu kasetten çok para kazanabilirdi. O sırada 2. kattaki lobiden bir görüntüyü fark etti, içeride silahlı adamlar vardı, eli silahına gitti, bu saldırıyı düzenleyenler onlar olabilir mi diye düşündü. Sonra aptallığına kızdı, belki de bu vahşet yüzünden aklını yitirmek üzereydi. Az daha polisin özel timine terörist diye saldıracaktı. Kendi kendine bir süre güldü. Sonra yüzü kararmış bir ekrandaki görüntüsüne takıldı, gülümseyen yüzü ve dehşetle açılmış gözleri bir süredir içinde bulunduğu deliliğe öyle yakışmıştı ki. Boğuk bir çığlık attı ve koşup yüzünü yıkadı. “Hayır” dedi “hayır, kendim olmalıyım, buradan çıkacağım, aklımı kaybetmemeliyim.”

Kapıyı sıkıca kilitleyip askerleri izlemeye devam etti, buldukları yaralıları güvenli bir köşeye götürüp onlarla ilgileniyorlardı, üzerlerine gelenleri ise vuruyorlardı. İki tanesi yaralılarla kaldı, diğerleri aşağı kata indi.

Geride kalan iki kişiye baktı adam. Bir tanesi bir kadının boğazındaki yarayı sarmaya uğraşırken diğeri kendi yüzünü elleriyle kapattı, üşüyormuş gibi titredi, sonra acı içinde diz çöktü. Diğeri duymuyor gibiydi. Sonra diz çöken adam bir anda ayaklanıp, silahını

kabzasından tutarak tıpkı bir odunu kıracak gibi kaldırdı. Sonra hızla indirip arkadaşını yere yıktı. Diğer adam hayır anlamında ellerini sallayıp dururken defalarca yüzüne vurarak onu katletti. Sonra silahını alarak yaralıları tek tek vurmaya başladı. Sırayla. Her şey birkaç dakika içinde oldu ve bitti. Olanları izlerken bağırmak istedi ama yapamadı. Tam o anda kilide ateş edildi ve kapı sonuna kadar açıldı. Hızlı davranıp silahını çekti ve giren adam doğrulttu. Askerlerden biriydi ama sütü başı kana bulanmıştı. O da silahını doğrulttu. “Neler oluyor burada? At silahını” diye bağırды. Silahını atmaya niyeti yoktu, ya kanlar içindeki bu adam da delirdiyse? Bu riske giremezdi, silahını indirmede. “beni duyuyor musun, ha? Beni duyuyorsan silahını at, sana zarar vermeyeceğim, burada neler oluyor söyle bana” İki adamın silahları hala birbirine doğrultulmuştu. Güvenlik görevlisi ne yapacağını bilmiyordu, kapı sonuna kadar açıktı, bağışmalara birileri gelebilirdi, ya da daha kötüsü o virüs, hastalık, delilik her neyse içeri girecekti. Tetiği çekti, askerin boğazından ince bir hat halinde kan fışkırdı vere hayvan hırıltısına benzer bir ses geldi. Artık yapacak bir şey yoktu, cesedin üzerinden sıçrayarak dışarı fırladı ve ikinci kata çıktı, çılgınlık kesilmişti. Sadece arada bir hıçkırmaya benzer bir ses çıkıyor, hemen sonra da etin yırtılması, ya da boğazın sıkılması veya, en kötüsü, patlamaya benzer bir ses geliyor, gene sessizlik oluyordu. İkinci kattaki boş bir odaya girdi kapıyı kilitledi, ışıkları söndürdü ve beklemeye başladı.

Aradan bir süre geçti, belki birkaç saat belki birkaç gün, ne önemi vardı ki, bu karanlıkta her saniye bir ömür gibiydi. İçeriye dolduran insanların sesleri geldi. Daha fazlası, belki yüzlercesi içeri akıyordu, onu öldürmeye geliyorlardı, buradan çıkmalıydı. Dışarı bakındı, aşağı katta insanlar etrafa bakınıyordu aralarında çılgık atanlar ağlayanlar ve etrafı kamerayla çekenler vardı. Biraz ileride askerlerin girdiği camı gördü ve koşarak dışarı çıktı. Onu kimse görmemişti. Su borusuna tutunarak aşağı kaydı. Kimse ona dikkat etmiyordu. Hızla kalabalığa karıştı ve rahat bir nefes aldı. Kafasında türlü düşünceler, kurtulmanın sevincini gölgede bırakıyordu. Sevinçliydi, neden olduğunu bilmeden. Sanki birileri ona fısıldıyordu, etrafına bakındı, kimse yoktu. Biraz ileride ünlülerden birini gördü. Kapılar kapanınca şans eseri dışarıda kalıp kurtulmuştu bu adam. Şimdi de arabasına doğru yürüyordu. Onu takip etti, o kadar kolay kaçamayacaktı, sinemaya, en sevdiği sanat dalına yaptıkları bunca şeyden sonra her biri cezasını çekmeliydi. Neden bunları düşündüğünü (ve nasıl böyle şeyleri düşünebildiğini) anlamadı. Adamı otoparkta kısırdı. “Hey sen ne yapıyors...” adamın sözü kafasına inen kabzayla yarıda kesildi. Yere yığılırken kısık bir sesle “Neden?” diyebilirdi. Aldığı cevabı duyacak kadar yaşayamayacaktı.

„Çünkü sinemayı öldürdünüz, onu hayran olunacak bir tanrıdan, emeklemeye korkan cahil bir bebeğe dönüştürdünüz, sen ve senin gibi aktörler, yapımcılar, yönetmenler, hepiniz. O hep verdi ve siz daha fazlasını istediniz, o sizi kutsal tapınağına bir şey

beklemeden adı ve siz ona tecavüz ettiniz, onu yürümekte zorlanan bir kocakarı yaptınız.“

Silahı adamın yüzüne bastırdı ve iki kere daha ateş etti. Bunları söyleyenin kendisi olmadığını biliyordu ama ona engel olmak niyetinde de değildi. Arabanın dikiz aynasına baktı, gözleri ve gülümsemesiyle oradaydı işte. Silahı yerine koydu ve yavaş adımlarla sokağın karşısındaki bağırışlar ve ışlıklar içindeki insanlara doğru yürüdü, belki aralarında başka yıldızlar da vardı.

Yürürken kaldırımında yıldızların ayak izlerine baktı, kendisinininkini görür gibi oldu. Kafasını kaldırdı. O ünlülerden biriyle röportaj yapılıyordu. Kadın korkudan şok geçiriyor gibiydi. Adam silahını çekti ve onlara doğru yürümeye başladı. İçinden konuştu “İşıklar, kamera, motor!”

Stockholm

Otel odasının sokak kapısı hafif bir gıcırtyla açıldı. Otoparktaki yalnız gece lambası içeriye kısa boylu, ince bir gölge düşürdü, parmak uçlarına basarak, usul usul içeri süzülen bir gölge. Sakince etrafı süzdü, odada iki yatak vardı ve kapıya yakın olanı, iri yarı bir adam tarafından tutulmuştu. Ses çıkarmamaya çalışarak elini kemerine götürdü gölge. Zarif bir hareketle çözüp koluna doladı, sonra da fermuarını, takiben de pantolonunu indirdi... boş olan yatağa doğru seğırtti. Yatağa girip gözlerini kapattı, rahat bir nefes aldı.

Nefesi veremedi ışık yandı ve asabi ses de hemen ardından geldi.

-Hesap ver bakalım genç adam! Bu saate kadar nerelerdeydin?

-Sana söylemek zorunda değilim, ama çok merak ediyorsan kütüphanede olduğumu düşünebilirsin.

Adamın ağzından homurtuyla karışık bir sitem çıktı.

-Ben sana bir şey olsun istemiyorum sadece, şehirden ayrıldığımızdan beri benimle adam gibi konuştuğun söylenemez. Ben sana bayılıyor muyum sanki? Ama sana göz kulak olacağıma dair söz verdim ve ben sözümde dururum. Şimdi seni rahat bırakacağım, yorulmuşsundur, ama sabah ilk iş terbiyeni nerede bıraktıysan bulup

karşıma geçeceksin ve konuşacağız.

Genç yatağında dikeldi.

-Sabahı neden bekliyoruz ki, şimdi konuşalım, sabah olunca senden daha mı az nefret edeceğim sanki.

-Peki konuşalım, söyle neredeydin?

-Dışarıda sürtüyordum, tamam belki istediğin cevap değil ya da yumuşatarak söylemem mi gerekirdi acaba? Ama en azından doğruyu söyledim mutlu olman lazım. Dışarıda bir kaç it-kopukla tanıştım, beraber içtik, hah hangi parayla diyeceksin, sabah senin ceketinden aşırđığım üç beş kuruşla, ve en güzeli de ne biliyor musun, bunu yarın da yapacağım ve belki sonraki gün de, ne de olsa yapabileceğın hiçbir şey yok.

Adam birkaç saniye suskun kaldı, başını önüne eğdi. Neden diye sormak istedi, ama alacağı, alsa bile beğeneceğı bir cevap yoktu ki. En az birkaç küfür daha gelir, en fazla da bir iki bağrışma olurdu, sonra gene rutine geri dönerlerdi. Şehirden ayrılalı iki hafta olmuştu ve hala anlaşıyorlardı. Her gece başka bir köhne otel odasında sabahlıyor, merak içinde gözleri açık bekliyordu. Ardından birkaç saatlik uyku, sabah gene bir kavga ve genç kapıyı çarpıp çıkıyordu yine. Sadece 2-3 günde bir sakinleşip bir soru yöneltiyordu.

-Gittiğimiz yer daha çok uzak mı?

Soru buydu.

-Az kaldı, yani yarılalık sayılır.

Cevapların gitgide anlamsızlaştığını fark ediyordu adam ama yapacak bir şey yok, idare etmek zorundaydı.

Genç bir şey demedi, aptal ayağına yatmaya devam etti, bu yolculuğun başından beri o kadar çok bu role sığınmıştı ki herhalde bu dalda Oscar falan verilse başkasına gitmezdi. Dönüp yatağı girdi, gözlerini yumdu, bir yandan da yarın sabahki kavganın sebebinin ne olacağı konusunda fikir yürütmeye başladı. Önemsiz bir neden bile olsa karşılıklı bağrışmalarla büyüyecekti ne de olsa, sonra gene kapıyı çarpacaktı, hatta seri davranırsa kapı kapanmadan birkaç laf daha sokabilirdi. Çıkınca da gider takılırdı bir yerlerde, adamdan yürüttüğü paradan biraz kalmıştı. Ah yatacak bir yer de bulsa bu lanet herifle beraber geçirdiğı zaman minimuma inecekti ama bu yolculuğı tamamlaması lazımdı işte. Tek ümidi gittiğı yerde bir akrabasının bulunmasıydı; hala, teyze, ne olursa, sığınabileceğı birileri.

-Hey evlat, dedi omzuna dokunarak.

-Gene ne var?

-Bu gecelik affedelim birbirimizi, inan ki sadece senin başına kötü bir şey gelsin istemiyorum, bu yüzden bu kadar tutucu gözükiyorum, söz eve vardığımızda serbest kalacaksın. Zoraki gülümsedi, gencin aksine rol yapmayı hiç beceremiyordu. Elini uzattı.

-Genç, uzatılan ele küçümseyici bir bakış attı, sonra elini uzatıp sıktı. Beklemediği bir şekilde adam onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

-Her şey yoluna girecek, oğlum.

Ertesi sabah hakikaten de kavga etmediler, sadece beraber bir şeyler atıştırıp yol için hazırlık yaptılar. Yazık, genç burayı sevmiştir, en azından birkaç gün daha kalırlar sanıyordu ama yol uzun, baksana o kadar yol teptik, herifçioğlu daha yarılacak anca diyor. Gene bir iki gün otostop çekerler, sonra bir kentte bir iki gün daha kalırlardı. Ne de olsa eve varacaklardı sonunda, o zaman istediği kadar gezer tozardı. Zaten küçüklüğünden beri, nerede eğlence varsa kokusunu alabilmekle övünürdü. Üstelik birkaç ay içinde on altısına basacaktı ve gideceği yerde harika bir mekân bulup kutlayacaktı. Eğlenmeyi iyi biliyordu. Bilmediği şeyse aslında bir yere gitmedikleriydi. Babası yol haritasını ona hiç göstermemiştir ve ufak kasabaların isimleri de ona çok yabancıydı. İki haftada başladıkları yerden belki beş yüz kilometre uzaklaşmışlardı. Oldukları yerde dairler çiziyor, bir gece bir kasabada kaldıktan birkaç gece sonra dönüp dolaşıp komşu kasabada kalıyorlardı.

Bunu daha ne kadar sürdüreceğini bilmiyordu adam, eninde sonunda oğlu “hey biz buradan geçmiştik” diyecekti ama elden ne gelir? Ne bir işi ne bir evi vardı. İnşaatlarda çalışıp kuru bulduğu yerde uyuyan bir adam, bir sabah mektup alır ve ülkenin öbür ucundaki oğlunu alması istenirse böyle şaşırıp kalırdı tabi. Elde olan az miktar parayı alıp kendisine sevgi(ya da en ufak bir saygı) duymayan eski karısını görmeye gider, sadece yüzüne gülebilmek için, “bana muhtaç kaldın ha nihayet?” diyebilmek için. Ve gittiğinde zavallı kadının öldüğünü öğrenir. İntikam alma şansını ya da alay etme isteği bir anda gider, üstüne üstlük bu yeni tanıştığı adamdan nefret eden bu çocukla baş başa kalmıştır. Bırakıp gitmek elindeyken, yanına alır onu, sevdiğinden ya da kimseye söz verdiğinde değil(hayı, kimseye söz vermedi) sadece bu çocukla yeni bir başlangıç yapabilmeyi umduğundan.

“İşte benim hikayem” diye geçirdi içinden, sonra yüksek sesle söylemiş olabileceğini düşünüp oğluna baktı. Her zamanki gibi yüzüne bakmıyordu. Baksa bile gözlerinde o pırıltıyı göremiyordu zaten, bir oğlun babaya bakarkenki pırıltısı yoktu, olmayacaktı da. Yaşamını şimdiden görebiliyordu, oğlu birkaç yıla kalmaz çetelere katılır, bıçak taşımaya başlar, liseye bitirmeden birini bıçaklardı. Sonra ilgisiz baba diye hapse girerdi. İçinde şimdiden bu çocuğa karşı bir nefret büyümekteydi işte. Beraber nasıl bir ömür geçerdi ki.

Oyun

Beyoğlu’nda gözden uzak bir ara sokaktaki sıradan bir kahvehane. İki adam, biri kahverengi ceketli ve temiz traşlı, diğeryse beyaz gömlekli ve top sakallı; karşılıklı oturup birbirilerini süzmektedirler. Aralarında herhangi bir gazetenin kuponla verebileceği kadar kalitesiz satranç taşları, bir tavlının arkası çevrilerek elde edilen 64 karenin üzerinde dizili bekliyor.

Beyaz piyon iki kare ilerler.

-Piyonlarını gene harcayacaksın anlaşılan, hiç değer bilmiyorsun. Dedi ceketli.

-Aksine, eğer kazanmama yardımı olacaksa her birini feda etmeye hazırım. Daha büyük bir amaca hizmet etmek için giden taşlar, kaybedilmiş sayılmaz.

-Bense herkesin bir zamanı olduğunu düşünüyorum, bu el harcayacağın bir piyon ileride benim yolumu tıkayan bir baş belası olabilirdi. Dedi siyah atı oynarken.

-Aah ah sana kaç kere söyleyeceğim, amacına ulaşmak için kademde kademe ilerlemelisin, sense hep acele ediyorsun, plan yapmıyorsun. Dedi top sakallı adam, ve filini çıktı.

-Hah ha bunu duymamış olayım. Benim kadar ileriye düşünüp plan yapan başka birini daha bulamazsın. Aksi halde bile, küçük zaferlerimi her zaman hızlı karar verip uygulayarak kazandım. İzinle bir Türk kahvesi daha alacağım, sen de ister misin?

-Yok, sağ ol, sadece soğuk su. İkinci siyah at da çıkar, simetrik bir şekilde beyaz at ilerler.

-Gene beni taklit ediyorsun, ne zaman kendin olacaksın?

Beyaz fil açılan yoldan ilerleyip kendine uygun bir kare bulur.

- Taklit etmiyorum, “takdir” ediyorum sadece. Bilirsin iyi sanatçılar yaratır...

- Mükemmel sanatçılar taklit eder, beni takdir etmek senin yolun değil pek, ifadene uymuyor. Hafifçe gülümsedi.

-Sanatçı olduğumu nereden çıkardın hem? Diye de ekledi, memnuniyetini gizlemeden.

-Bunu daha önce(abartmıyorum) binlerce kere söylemiş olmalıyım, sen gelmiş geçmiş en büyük sanatçısın.

-Hep etkileyici bir kişiliğin vardı zaten, iltifat etmeyi en iyi sen bilirsin. Ve ikna etmeyi de...

- ki bu özelliğimi de sana borçluyum. Dediğim gibi tam bir sanatçısın; yaratıcı, çok yönlü ve tamamen öngörülebilir.

-Anlamadım? (aslında anlamama gerek yok çünkü şimdi ne diyeceğini biliyorum ama şu an itibariyle anlamadım diyebilirim)

-Rok yapacaksın, gene ilk yaptığın şey kendini sağlama almak.

-Amacım o değil,cidden. Başka açılış bilmiyorum sadece.

-Bilmemek? Güldürme beni, benim kahve nerede kaldı ya?

-Geliyor merak etme.

-Kahven geldi beyim.

-Birader kaç saat oldu be. Valla kalkıp gidecektim.

-Kusura bakma beyim,ben yeniyim de burada...ondan yani.

-Sen bu gidişle çok kalmazsın burada.

Yaşlı adam garsona fısıldar.

-Sen ona bakma aslanım, hemen parlayıverir. Sen bana bir çay getiriver.

-Hemmen abi!

-İnsanları durduk yerde azarlamayı ne zaman bırakacaksın?

-Yeterli zekaya sahip oldukları zaman.

-Sinirliyken oyuna dikkat etmiyorsun, kaleni kaptırdın işte.

-Peki öyle oynamayı ben mi seçtim? Yoksa oynamam mı gerekiyordu?

-İşin felsefesine girme rica ederim.

Kahvede bir süredir maç izlemekte olan kalabalık bir anda ayaklandı.

-Gool!

-Ulan bütün konsantrasyonum gitti. dedi paltolu genç.

-Bahane bulma şimdi, hem süper bir hamle görüyorum ben umarım sen görmezsin dedi apaçık sırtarak.

Bembeyaz dişler ortaya çıktı.

-Ooo gerçekten.

Siyah fil veziri alır.

-Hiç üzölmüşe benzemiyorsun?

-Kalıcı bir kayıp değil, kimseye sonuna kadar bel bağlamam ben. Bir piyon bile vezir olur sonunda. Önemli olan(şahın tepesine iki kez dokunur) bunun hep yerinde durması.

-Ve durduğu yerden hiçbir şey yapmaması. Ben hep şahımı çıkarım. Bence en güçlü parça odur. Çünkü kimse bu hamleyi beklemez, hep altında bir hinlik ararlar.

Kafedeki insanlar maçın heyecanıyla hareketlenirler. Bir tanesi genç adamın omzuna çarpar.

-Has..

-Pardon abi.

-Tamam da dikkat et biraz, bak daha gençsin yazık olur sana.

-Abi kızma ya bi dokunduk diye.

-Tamam len hadi.(Yaşlı adama dönerek) Bunlar hep böyle küstahtır zaten. Hep bir cevapları vardır.

Yaşlı adam nazikçe gülümsedi.

-Bugün olması şart mıydı hem? Başka bir gün oynasaydık?

- Hop. Kuralları biliyorsun. Bugün dedim, bugün oynayacağız. Ne yapalım maç gününe denk geldiyse.

Kalabalık ekrana kilitlenmiştir.

-Vur la vur, be kodumun, milyon dolar alıyo bi topu çıkartamıyo.

Yeşil sahada koşturan minik figürler bir anda kaybolur.

Ekran kararır.

-Aaaa?

-Lan Rüstem gel bak bi şuna bozuldu alet.

-Yok abi ondan değil karşıda da gitmiş.

-Netcez radyo madyo yok mu len?

-Yok abi radyo mu kaldı kimsede.

-Peeh ulen otur bi tavla atalım bari gelene kadar.

Genç adam sevincini kahvedekilerden saklamaya çalışarak gülümser.

Yaşlı adamsa ciddiyetini bozmadan sorar.

-Memnun musun nihayet?

-Çook. Keşke daha evvelden olsaydı.

Oyun bir süre daha karşılıklı hamlelerle devam eder.

Çalışmayan bir klima ve bir kahveye doluşan terli insanlar kombinasyonuna gelen sinekler yaşlı adamın el kol hareketlerini ekarte ederek etrafında dönmektedirler.

-Pis, işlevsiz mahluklar!

-Hehey, sevmediğin bir mahluk bulduk galiba. İnsanın işlevi ne peki söyler misin?

-Şuracıta bin tane sayabilirim ama daha yüze gelmeden bu yaratıklardan biri ağzıma giriverir diye korkuyorum.

Genç tekrar sırtır.

-Bence çok zarif asil yaratıklar bunlar.

- Tabi sana konmadıkları için öyle dersin. Hem dikkatim dağılıyor, eşit şartlarda değiliz.

-Ne zaman eşit olduk ki, hep beni bir punduna getirip yeniyorsun.

-Sen de geçmişte az mı yendin ama beni. Gene yenebilirsin.

-Ödül aynı mı peki? En değerli eserini bana mı emanet edeceksin gene?

-Artı hesabı da ben ödeyeceğim.

-O halde şah.

Yaşlı adam istifini bozmadan gencin yüzüne baktı. Kızarmış hatta düpedüz kırmızı bir yüz, gözlerde zeka dolu(ne var ki biraz da haince) bir parıltı. Gülümsemesini etkisiyle iki yana gerilen keçi sakalı. Açık alnında biriken ter damlaları. Adam yavaşça gözlerini önündeki satranç tahtasına kaydırır, sağ kalmış birkaç taşın arasında kaybettiğini açıkça belirtecek bir şekilde dizili üç taş, biri o çok güvendiği şah.

Gözlerini tekrar kaldırır. Gülümsemeye çalışarak kafasıyla onaylar.

-ve mat.

Genç adam ayağa kalkar. Yaşlı amcanın elini sıkar ve neşeyle kapıya yönelir. Onun bu sevincine anlam veremeyen sıkılmış kahve sakinleri birbirilerine ve sonra da amcaya bakarlar.

Yaşlı bay, sanki yenilgisini beklemiyormuş gibi sıkkın bir tavır takınarak kalkar.

“İyi bir genç ama çok hırslı. Ara sıra ona kazandırmasam kimle oynayacağım ben” diye geçirir içinden.

Elini cebine atıp hesap parasını çıkartır, masaya satranç şehitlerinin yanına bırakır.

Tam çıkacakken kafede maçın sonuna yetişebilme umuduyla mum ışığında bekleyen

sevgili insancıklara bakar ve gülümser.

Akşam olmuş bütün mahalle karanlıkta kalmıştır.

Kapıdan çıkarken dudak arasından mırıldanır.

-Işık olsun.